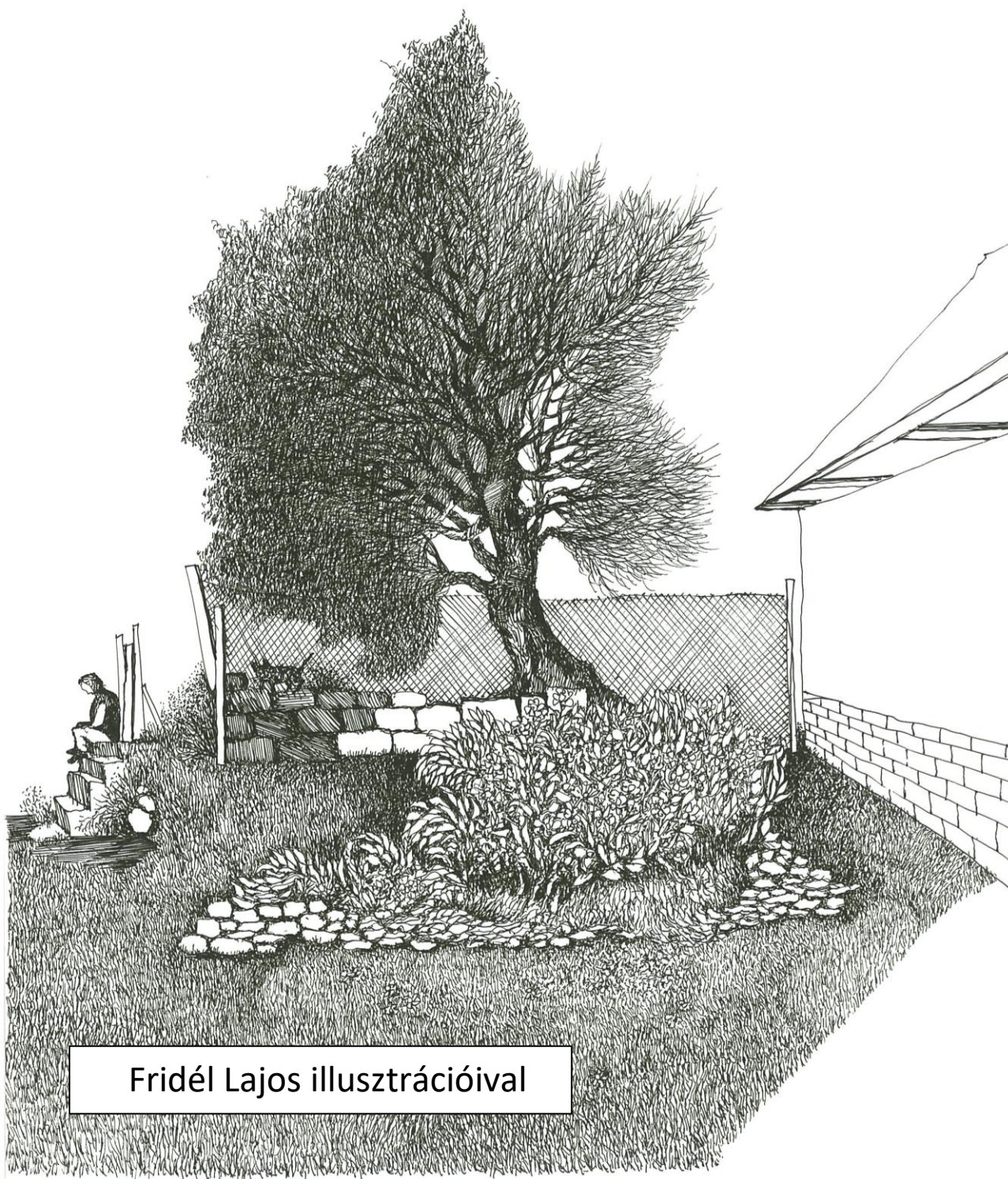

Murawski Magdolna

Földközelben

Fridél Lajos illusztrációival

Murawski Magdolna

Földközelben

Fridél Lajos illusztrációival

Copyright © 2020 Murawski Magdolna

Copyright © 2020 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Tumbász István

ISBN 978-963-7283-52-9

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Egy első kötet megjelenése mindig izgalmas vállalkozás. A sokadiké már rutin, gondolhatja a kívülálló, de ez szinte soha nincs így. A költőnek mindig édes gyermekei a versei, ezért igyekszik gondosan újtukra engedni őket. Bizonyos rutin természetesen nem vitatható el egy öreg költőtől. Jól is néznénk ki, ha ennyi idős korára se tett volna rá szert! Ám a költészet nem rutinmunka, hanem mindig ihlet kérdése. Ha az van, minden van, ha nincs, akkor recseg-ropog a gépezet, és csak a nyikorgás hallatszik. Mindössze ennyi a titok. A költő vátesz és médium egy személyben. Mindent jóval előbb hall, mint kortársai, akik ezt a különbséget gyakran heves tagadással fogadják. Amit ők nem látnak, az nincs is, ismételve. És hogy ne is legyen! Pedig az elfogadás talán kevesebb energiába kerülne. Akit ismerünk, arról azt is tudjuk, hogy hiteles személyiség-e, vagy csak szerepet játszik.

Nyolcadik megjelenő verseskötetem a Földközelen. Ez sem aprócska, mint ahogy az elődei sem voltak azok. Ha kötet, legyen tisztos megjelenésű. Soha nem alkudtam meg a korszak kínálta spórolós megoldásokkal. Nem adtam ki miniatúr kötetkéket, és nem vállaltam az olcsóság és igénytelenség küllemét összetákolts nyomdai termékek formájában. Azok a nyomda, a kiadó és a szerző közös szegényei.

Mai világunkban, amikor a fél világ digitális táplálékokon él, jóval modernebb a digitalizált forma, amin legalább annyit kell dolgozni, mint egy nyomtatott kötet előkészítésén. Már hozzászoktam, és évente több kötetel gyarapítom kiadványaim számát. Mire ez a nagy sietség? Jelenkorunk a Dekameron keretjátékát idézi. A pestisjárványtól megrémült fiatalok kimenekülnek a városból, hogy tiszta és szabad környezetben töltsék az idejüket, miközben történeteket mesélnek egymásnak. A mi menedékünk a saját lakásunk, szerencsésebbeknek a házuk, amelynek udvara is van, ahol hosszabban is levegőzhetnek. Egy írónak nem nagy gond, ha bezártságban kell élnie. Az első eszmélés után ez a gondolat villant belém: most több időm lesz írni! Így is lett. A korábban még nem publikált kötetemet későbbre hagyva az idén írtam újakat.

S hogy miért kell elővenni a régieket is? A rendszerváltás után szűk látókörű emberek azzal élcelődtek, hogy most aztán lássuk a fiókba zárt köteteket! Majd, hogy no lám, nincsenek is, mert nem is cenzúráztak senkit... meg hogy nem is lappangott annyi tehetség az ismeretlenség homályában... Az igazság az, hogy ennek azért előzménye van. Lelki problémákkal küzdő embertársainkat látva mindig meg kell állni egy pillanatra. Az elfojtás, ami a múlt rendszert jellemezte, igen komoly gondokat okoz még napjainkban is. Ha az ilyen időszak túl sokáig elhúzódik, az eszmélés is jóval később következik be. Jó esetben még a páciens életében. Annak, akit nem hagytak beszélni, sőt arra kényszerítették, hogy mindig hallgasson, ha róla vagy a hazájáról van szó, az befelé fordul, és kétszer is meggondolja, megszólaljon-e. Ezért nem ostromozni kell, sem gúnyolni, hanem segíteni rajta, hogy újból megtanulja szabadon, minden gátlás nélkül kifejezni magát. Az erőszakos rendszerek és azok működtetői nem értik ezt, mert nincs is soha gondjuk senkire, önmagukon kívül. Nekik van szükségük a legnagyobb változásokra, mert szociálisan erősen retardáltak. A korábban elhallgattatottak csak annyit várnak tőlük, eztán hagyják őket békében, mert a valódi szabadságjogok, melyek mentesek minden hipokrizistól, ezt követelik meg.

Kérem a Kedves Olvasót, nézze el nekem, hogy nem az öregkori képeimet teszem közzé, amikor egy-egy könyvet kiadok! Egy költő lélekben mindig fiatal, és az öregség szegénye voltaképpen a korszak

szégyene, amely ilyen súlyos nyomokat hagyott egy békés természetű ember vonásain. Kérem, őrizték meg rólam azt az imázst, amely a régi versek írásakor jellemzett! Úgy hiszem, hogy a földi létből való távozásunkkor ezt nyerjük vissza.

Természetesen nemcsak régi versek teszik ennek a kötetnek az anyagát. A cím kifejezi, hogyan érzi magát egy költő, amikor a hétköznapi gondok súlyosan lehúzzák egészen földközébe, ahol nehéz a szárnyalás. A költészet órái azonban gondoskodnak róla, hogy legyenek éterien könnyű időszakok is, amikor meg lehet feledkezni mindenről, és a költő szabadon betöltheti hivatását, másoknak is vigaszt nyújtva mindazért, amit közösen el kell szenvedniük.

Ebben a rohanó korban, amikor a virtuális tér sokakat beszipant, emlékezzünk elemi hivatásunkra! A költők tudják ezt, de a művészietlen közegben élő embernek is tudnia kell, hogy sokkal könnyebb volna az élete, ha olvasna verseket, szépirodalmat. A fiatalság is könnyebben és szebben fejlődne, ha a szülők, nagyszülők nemzedéke is gondozná azt a kis virágoskertet, amelyet nyelvi gazdagságnak, szókinccsnek nevezünk. A régi magyar irodalmat csak akkor érthetik meg, ha az iskolán kívül a család is gondoskodik számukra elegendő szép szóról, megtanítaná nekik az archaikus szavak ízét, zamatát. Ha ez rendben volna, jóval kevesebb csúnya szó, szitkozódás hangzana el napi szinten.

Mit is mondhat egy költő, mikor féltve őrzött gyermekeit, kedves verseit útjukra bocsátja? Kérem, szeressék őket, és soha ne a NINCSet keressék bennük, hanem azt, ami VAN. Hetven év tapasztalata, és a sok tiltás idején is megőrzött szeretet, melynek törvénye szerint élnünk illene.

Eger, 2020. november 22.

*Minden kedves megmaradt olvasómnak
digitálisan is tiszta szívből*

Fordul a föld

Ahogy fordul a föld

és a percek végtelen egyre csak szállnak

részévé válsz a változásnak

és peregsz jómagad

akarva-akaratlan

-jámbor vén ócska rokka –

felnézel néha a csillagokba

s csak szédülsz végtelen

az isteni rend suhanása körülvesz

semmi nem valós csak e halvány nesz

te röppensz ujjongva tán

vagy csücsülsz a világvégi szikla tetején

alattad langyos óceán

a tűnő víznek nyomdokán

maroknyi fénylő kagyló meggyás

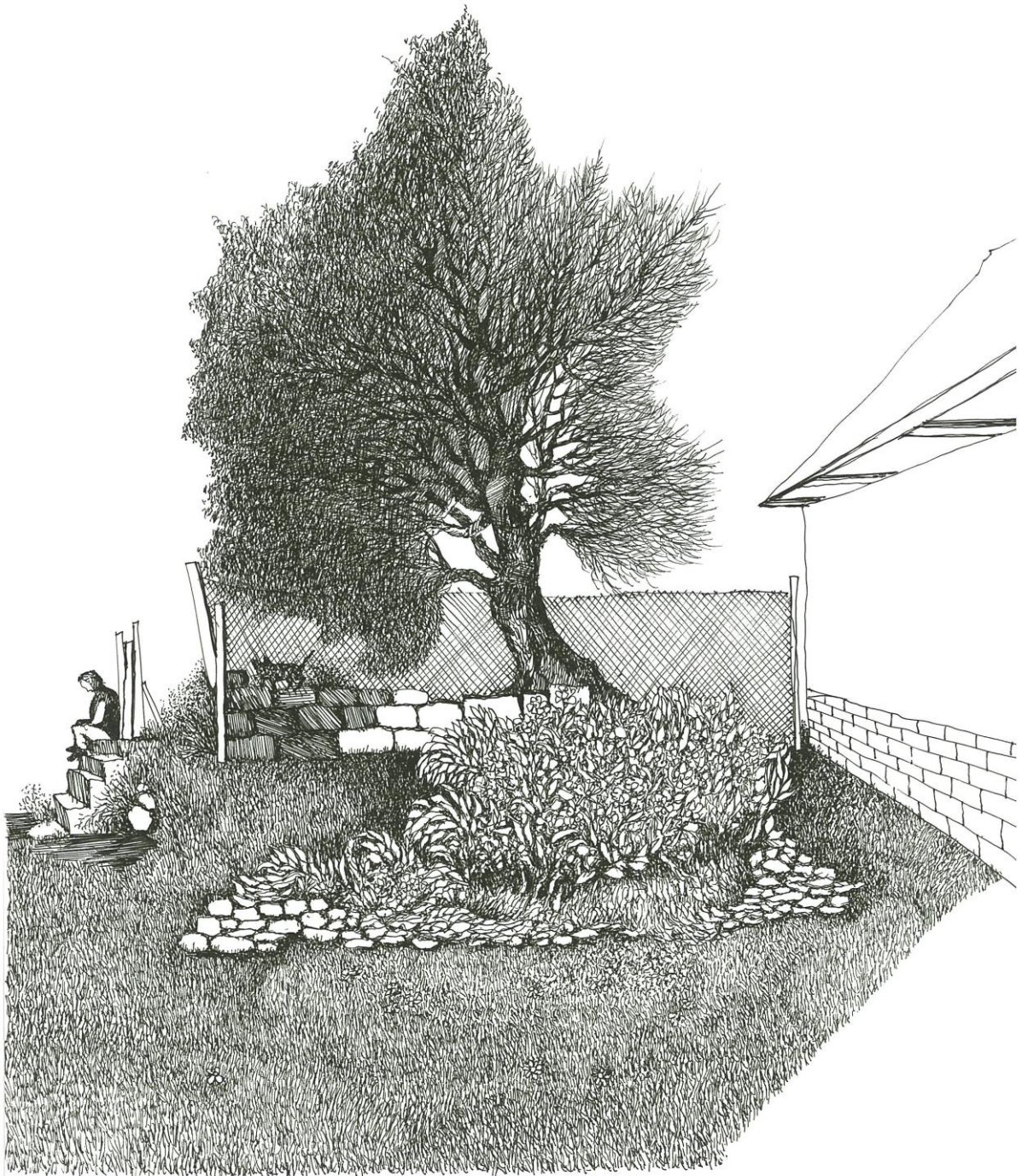
gyöngyházfény simogatja arcod

most is a pompás szélbe tartod

és ringatnak ringatnak jóságos kezek

maradtál gyermek lettél fénybe érkezett

s csak ringatnak ringatnak boldogságos halálba...

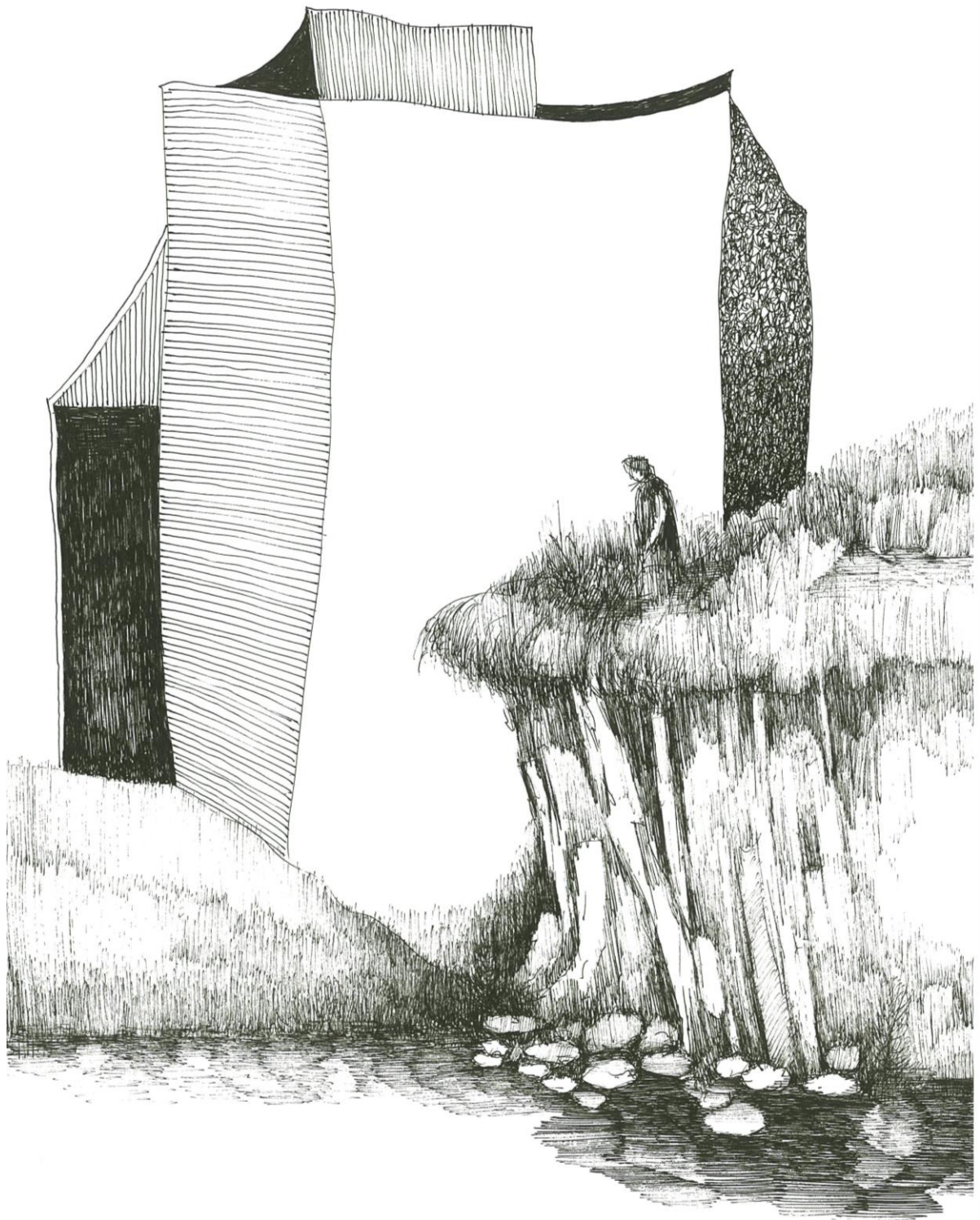
Földközelben

A Mindenség elúzótt páriája
volnék magam. Bolyongva egyre járom
a szűkre mért teret. Lelkem ruhája
e porhüvely nem éltet. Rendre várom

a végigéletet mikor a büntetés
a földi lét lejár. Vagyok csupán magam.
Nem vonzanak üres szavak kitüntetés.
Itt élni oly sivár. Oly átok-súlya van.

De míg bolyongok számkivetve szüntelen
mint fényes gyöngyöket szavak sorát szedem.
Csokorba fogva gyűjtögetve átadom

talán neked ki erre vársz. Vagy másnak.
Talán a jóra érdemes világnak
mely láthatatlan zengi halvány válaszom.

A táj halála

Magunk is elmúlunk e tájjal egykoron
mint zöld levél fordul sárgába csúful.
Létünk mint fénysugár mit bíborszínbe von
az elmúlás kegyes halál ha zúdul.

Elfutni nincs erőnk. Értelme sincsen.
E lombok híján csúf üres lesz életünk.
Ha fényed hulltán csak marakvás ócska kincsen
dúl fajtánk népe közt jobb lesz ha megszűnünk.

Mint szép emlék száll sírba majd estünk után
pár szép dalunk. Talán nem kell már senkinek.
Talán csak száraz gally sirat és integet

talán csak természet-anyánk virága bán
hogy elmegyünk. Szél sír – kacag pofoz halálba.
Létünket más dimenzió más-léte várja.

Őszintén

Ha meghalok tagadjatok meg mind sietve.
Csak semmi izgalom hiszen már életemben
is ezt tettétek úgy tudom. Az én szememben
nincs semmi undokabb akár a téves eszme

hogy hűség síron túl mohó kínnal dukál
és féltő karja vár egy balga rossz baleknek
kinek neve álszent vigasz. Tán úgyse lep meg
ha azt mondom fölötted vígan diskurál.

Ha meghalok s a számon szellemült mosoly
bujkálna majd ti bízvást higgyetek neki.
A másvilág telt fényét fennen hirdeti.

Megszűnök lenni köztetek örök komoly.
Már máshol zenghetem szétfoszló énekem.
Örök hazám fogad: sejtelmes Végtelen.

Álom

Az álmokat megérteni önkéntelen
vad vágygal úgy szeretnéd. Tán nem is tudod
miért. Az ébredés kitárja ablakod.
Fehér fény árad már feléd reménytelen.

A függöny újra zárul. Nem tudod miért.
Foszolván álmaid szokványos kép fogad.
Te egyre faggatod nyújtózkodó magad:
most merre járt a lélek? Röpte merre ért?

Idézni újra vágyod könnyű álmaid.
Szemed lehunyva fekszel. Még talán elér
a hangulat. Füledben egyre zúg a vér.

Talán csak álmaid tisztázzák vágyaid?
Nem tudhatod. Jótékony kéz feledteti
veled a vélt vagy jó okot. Engedj neki.

A forma dicsérete

Szonett! te légy kísérom míg e lét karol
magához könnyű lágy karokkal s nékem
e dallá tisztul régvolt szenvedélyem
szívemben már csupán e tiszta hang dalol.

Szabad lehetsz bár kötnek régi formák.
E híján csonka – béna lesz az éneked.
De tiszta formán felragyog az életed
mint jéghideg habok vágyad sodorják.

Önámítás örök vad lázadóként
dadogni verseket rím és ritmus helyett
nagy semmivel. Ne hidd hogy méltón zengheted

a mondókád. Ám hogyha szívből s önként
kötöd magad ez ó-keret körülölel.
Az éneked szabad – kötötten mondod el.

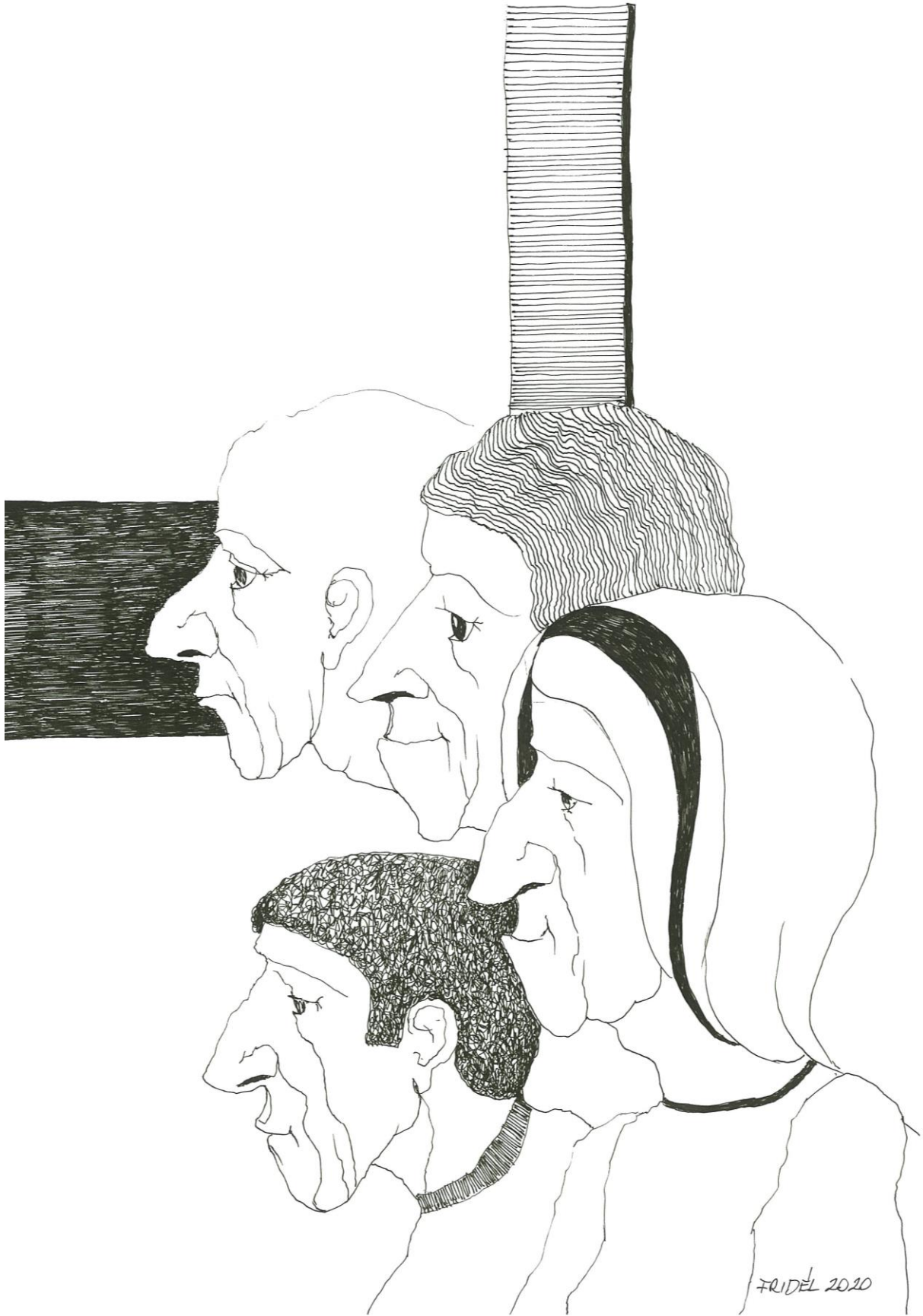
Chanson triste

A szép öregség csendes árnya itt lebeg.
Szívünkön halk melódia ragyog – rezege.
Sárgult levélen mindenféle szín folyik
mint akvarellen. Álmodón illan – tűnik

az élet. Egyre harsog és füledbe zúg
szele. Kiáltaná! reá: ne mondd! Hazug
a hangod is de szellemed jól tudja már
hogy örvény hűz le nincs menekvés újra vár

a más-lét. Csak pörög – forog veled hajód.
Tudod hisz elfogadtad rég. Nem várhatod
hogy más irányt vegyen. Már indulsz is felé

mert egyre vágysz borulni Alkotód elé.
Szép fénnel tűnik el bolyongó életed.
Csokorba fogva áll sírversed: éneked.

FRIDEL 2020

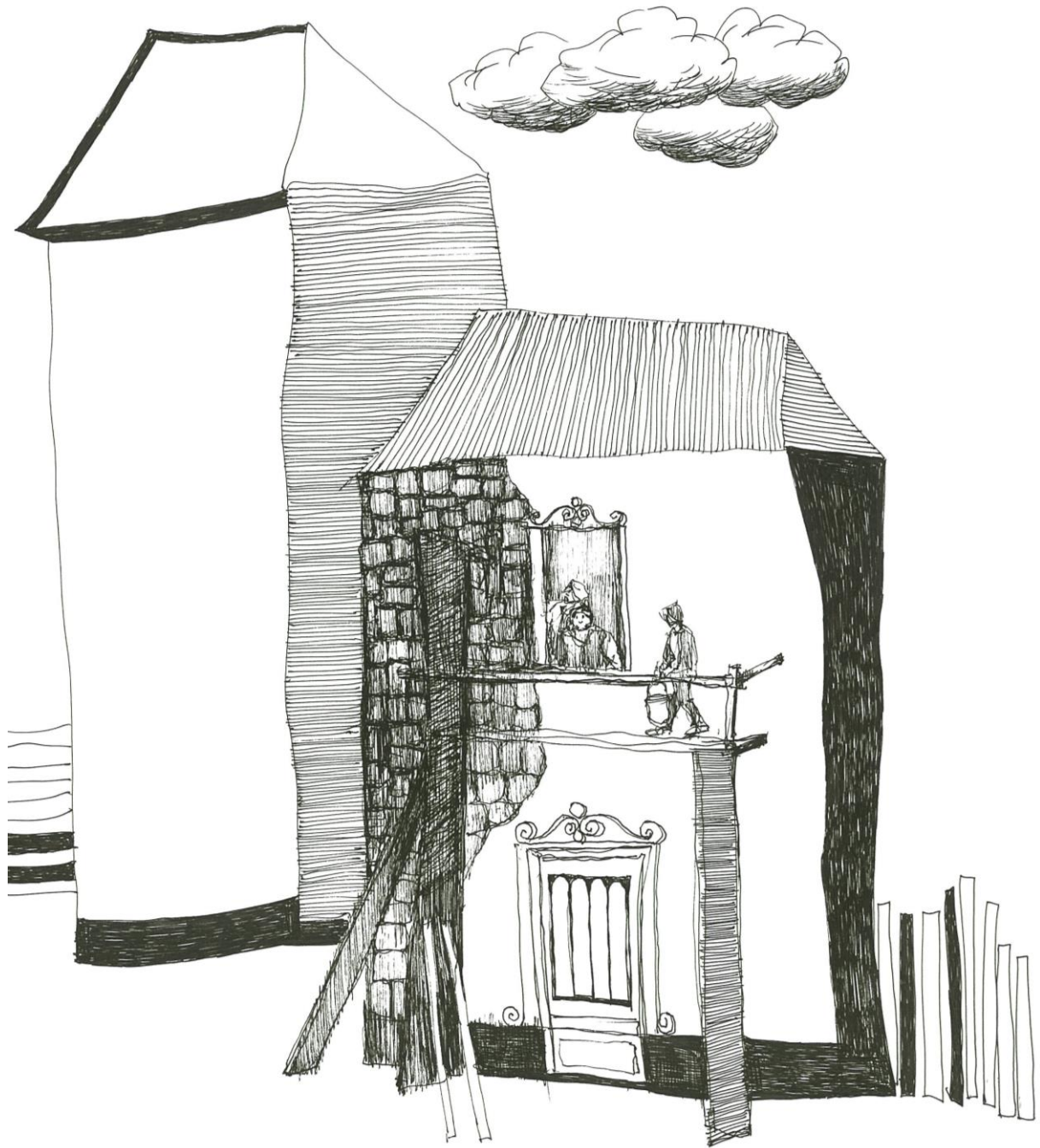
História

Villogtak kardok és harsogtak harsonák.
Ágyúk szavára dőlt – omolt a rongy világ.
Órjöngve dúlt – cibált – marcangolt köztetek
egy csúf erő mit fátumnak csak hittetek.

Isten nevében dúlt a harc. Míg alkonyult
az éltetek s a véretek hiába hullt
mert hullahegy volt mindig művetek, azám!
bár átmentett sorok ragyogtak homlokán

és szép szavak mint gyöngysoron ott fénylenek
egy szép nyakon mit sokra tartnak emberek.
Történelem ma is csak isteni erő

vonzása hív de ember-mérték lép elő
és nem lehet és nem szabad harmónia
honába jutni. Ember-mű vagy rongy rima.

Őseid földjén

A szép igék során kacagva dúl a szél.

Mint ősz öreg hunyorgó szemmel úgy mesél.

És áll a fal mely rég elontva völgy ölén

a várat védte otthonod. Rég-volt regén

se hallhatod ma már. Ki tudja... Nincs tanú

történetedre. Emberszívben rossz gyanú

ma már az úr: talán te is csak úgy hazudsz

mint társaid. Ősök honába sírva jutsz.

Ha mondanád is hallgatásra késztenek

érdektelenségükkel ők az emberek.

Csak állsz bűvölten. Elfordulni nincs erőd.

Előtted ott ragyog bölcsőd és szemfedőd.

S kettőjük fénye egy. Ragyog a Napkelet.

És kél és hull világa: szerves – egy veled.

Végórán

Fölötted szökik az ózon.
Minden percben egyre kevesebb.
Nyikorogva sírnak a szférák:
lám ezt tettétek emberek!
Állhatna büszke Mű
ékes és nemes veretű...
Helyette szennybe fúlt világ
robog a végzete felé.
No lám még végóráján is
tenyészni próbál
és gyártani vad elméleteket
valami predestinációról
hogy mindennek így kellett eleve...
ujjai nem imára fonódnak
a végső percen is az Alkotó felé
mutogat valamit.
Te rongy világ!
Te torz tükör!
Sebedre orvosság nincsen.
Marakodsz holmi vagyonon kincsen
és titokban élvezed
a harapás harminckét fogú pillanatait.
Vajon tudsz-e összekaparni
csak annyi bátorságot

hogy egyszer összegezd
a művedet?
Majd ha fejed fölül
tűnik az utolsó szem ózon
fejedre árad a kozmosz
minden dögletes sugara
lesz-e erőd
felhagyni a káromkodással?
vagy ismét csak átkozódsz
a végső számadással?
Te kérdések kérdése
tátongó úrök úrje
ki méltatlan tenyészél e pompás
kékben – zöldben
és árad reád az Úr derűje
imádkozz
ha van még egyetlen
csak tiszta szavakból összerakható
méltó fohászod...

Körforgás (az időben)

A vágy szaván remegve száll a múlt idő.
De fennakad az emberen a pillanat.
Mikor mint állóképen látod önmagad
sikert gyanítsz: legyőzted s nem vagy sebhető.

Illúzió ez is. Magad vagy múltad is.
A szebbnek hitt jövő sivárabb lesz talán.
Felé ha lépsz jelennek gyarló homlokán
hamis fény felragyog s a vágyad is hamis

hogy elhagyod korod hisz gúzsza fog körül.
Szabadnak hitt lépéseid előre mind
jól tervezetten konganak s a szív örül.

Szemed jövőbe néz. Dehogy! Reád tekint
tükörkép torz vigyor szavak hitvány sora.
A kör bezárul. Nincs menekvés már soha.

Imbolygó fényben

Mint gyertyafényben úgy remeg a lélek.
Mikor könnyed fakad az is csak így ha tör
a szívnek mélyiből. Ma hasztalan gyötör
az emlék-had. Nincs hang csak egy. Nem élek

ma köztetek csupán az árnyam lebben.
Mint más dimenzióban lépni oly titok
hogymért is éppen itt nem máshol más vagyok.
A létem áttűnő ragyog keretben.

Mikor születtem bolygott kósza lámpafény.
A nagyvilág sötét volt még. Sötét ma is.
A lépteimnek hű barátja egy remény

hogymélesznek társaim. Nem álnok rossz hamis
világ övez majd holtomig s nem egy leszek
a sok közül kit eltipornak emberek.

Khárma

Ha hív a khárma oly nehéz a dac harag.
Talán még ellenállsz de újra jössz magad.
Míg szembeszállsz taszít a hús a földi lét.
De mint kíváncsi gyermeket úgy vonz a szép.

Hiszen valóban szépség árja von körül.
Ha széttelkintsz ezer sugára vonz. Derül
a lélek tájakon és vágyakon. Ragyog
világod s szólni kész a nyelv de csak dadog.

Tökélyre tör a lélek ám a porhüvely
taszítja lényeged a mennyeit. Emel
a vágyad szállani s csupán esel zuhansz.

Egész utad csak ez: veszted felé rohansz.
Pár tiszta pillanat s a jótettek sora
sugallják: tán megérte. Várhat rád csoda.

Változás (Évszakok)

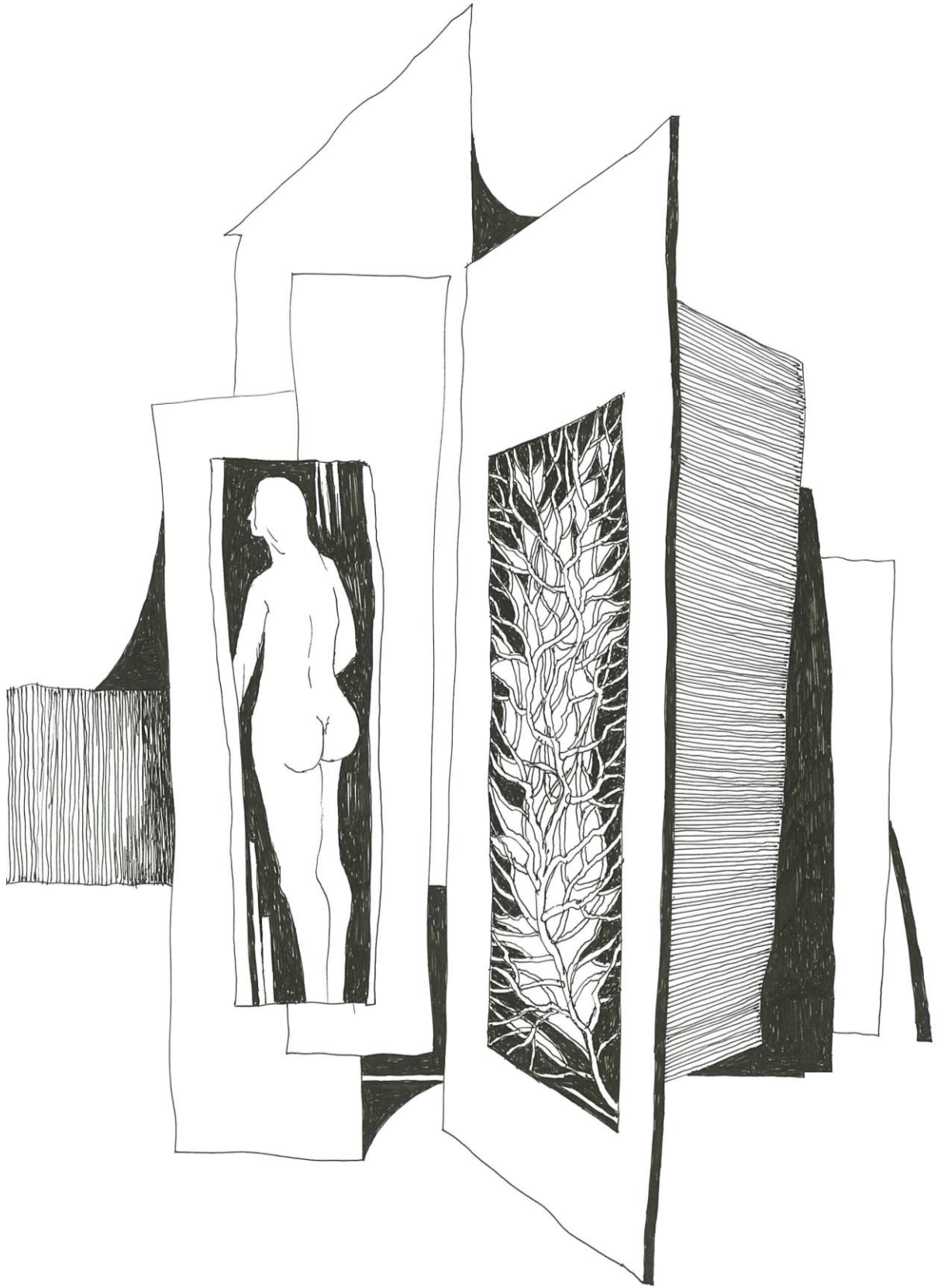
Szeptember nem hideg szelekkel érkezett
ez évben. Tikasztó vad nyár uralkodott.

A lények fuldokolva várták jöttödet
szelíd festő nagy Ősz de forróság jutott

részükül szörnyü nyár után. Hiába kért
a porból vett had. Égett föld és sárga fű
volt válaszod Természet sok nagy bűnökért
mit ellened követtek el. Pár lény ha hú

maradt talán törvényeidhez. Nincs remény
harmóniába jutni véled – hitte mind.
Ám fordult kedved: fürge friss komisz legény

Szél úrfi jött: Vidáman hajtott felleget.
Frissült a föld. Megújult rendre és megint
a föld. November s zöld a fű. Bolond regény.

Szembenézve

Üvöltve árad látni nem bírom
a vad erőszak jól megszervezett
rossz lépteit. Ülök szemben veled
s egy régi érzés távolodni von.

Ki visszanezel jól látom szemed
kis apró villanásait. Tudod
a szenvedélyed nem titkolhatod
a szót előlem el nem rejtheted.

Legyen sugár dalos komisz vidám
a hangulat velem a szikra él
mit öntudatlan szórsz. Lyukas fedél

a szándék: elkendőzni most talán.
Szemedbe nézek. Koppan száll a szó.
Nincs színlelés csak mámor s így a jó.

Szabadon

A lét szabad a tett ugyan kötött.
Lebegnek lépteid kuszán sivárul.
Röhögnek jókat most hátad mögött.
A szenvedésből új utad kitárul.

Lépnél de torpansz s inkább fékezel.
Tán visszaütnél széles lendülettel.
Hunyorgatsz s néha még emlékezel
mint vén ki Styx vizéhez érkezett el.

S valóban: érdemes-e szólni?
vagy hallgatásod bölcsébbé tesz újra?
Nem jobb-e gyermekként eljátszani

a hőst zokogva szép nótákat fújva?
A lét szabad de béklyó lábadon:
a porhüvely aláhúz mélybe von.

Árvíz

Tombolt az ár. A rémült állatok
viaskodva – visítva úsztak benne.
Éjszínű felleg gyűlt a szép egekre.
Pokollá vált a föld ím általok.

Míg életéért rémülten evickélt
a rőt had s apraja anyja után
lesújt a vész – kiálló ág – s bután
elhullanak a szépek semmiért.

Az ár csitulván járvány réme dúlt.
Apró és nagy tetem borítja már
a földet s nagy vizet. Kihalt határ

az élet színtere. Sok vízbefúlt
állat hever. Más éppen halni megy.
Sátán örült. Gyászolt a régi hegy.

Advent

Urunk lépése koppan halkan itt.

Az ünnep már közel. Magunk vagyunk.

Színes papírba fogja vágyait
az ember. Illatoz a jászolunk.

Fenyő- és gyertyaillat árad ím

a hangulat oly tiszta ünnepi.

Magam is összekötte rímeim
felétek lépek. Vágyam gyermeki.

A csendes órán eljön most az Úr.

Feléje visz a néma áhítat.

Sötétzöld mélyvörös nemes azúr

és hófehér fény –fogta pillanat

remeg velünk. Átadván lényeink

veled vagyunk Uram. A csillag fénye int.

Testvérharc

nekem olyan ez mint egy segélykiáltás
mikor harsog a gyűlölet
mikor egymás torkának életre-halálra
megnyugvás nincs csak ég veled
mikor ernyed a kar és fuldokolva
szakad pattan a tüdő
mikor testvér-vér egymásba omlik
életünk színtere temető
hulla-hegy elfáradt szerető
oly mindegy minek nevezzük
csak muszáj ne lenne hallani
a hörgést a kéjest szenvedélyest
csak ne lenne ennyi szarjani
csak lehetne együtt újból tisztán
piros virágos tarka rét
kék ég és hús víz és zsenge zöldek
hószín hegy költői szép vidék...
robban és zúdul és tépi kínban
egymást e torzszülött csapat
füled befogva szemed behunyva
ténferegsz köztük egymagad
nem vagy modern csak süket módra
várod hogy elfogadjanak
de lesújt az irtózat – melletted még csak... –

naponta teljes az áldozat

s hogy megszűnjön – megszűnjön? – mód csak egy van:

te légy soros egymagad

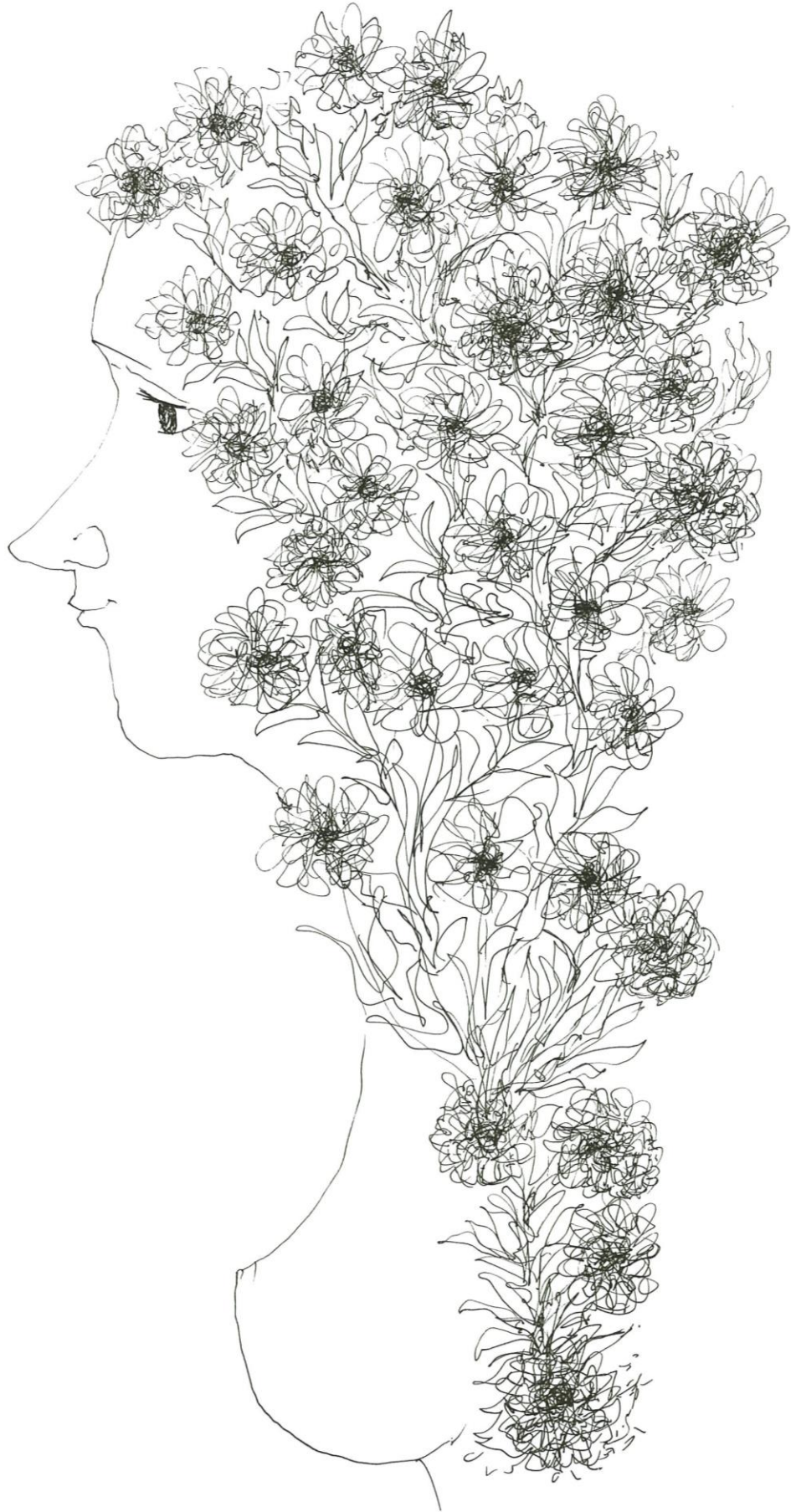
Szavak

Tajtékos rongy szavak úgy habzanak
mint titka-rejtő rossz méregpohár.
Az életed oly egyszerű. Magad
maradsz s a végzet szenny-örvénye vár.

Körötted úgy sűrögnek társaid
mint szédült hangyaboly bolond rovar.
Illannak szárnyavesztett álmaid.
Talán a vágyad tette még loval.

Ám kondul rossz harang repedt fazék
zörgése szól. Elfuthatsz még ugyan
de lépésednek száma írva van

és visszahív a holtnak hitt vidék:
örök hazád te végleg kárhozott
alak. Boldog ki már eltávozott.

Álomvilág

Egy boldog táj intett felém ma éjjel.

Mint égi szó nyomán léptem felé.

Szépsége vont. A lélek fájt belé.

Zenéje hullott – hímpor – szerteszéjjel.

Álmomban gyakran lépkedek e tájban

hol összhang s béke volt mindig az úr.

Felsejlik s lelkem mélyén zeng a húr

mely válaszol neki s tél van vagy nyár van

vagy ébren alszom én mindegy ha látom.

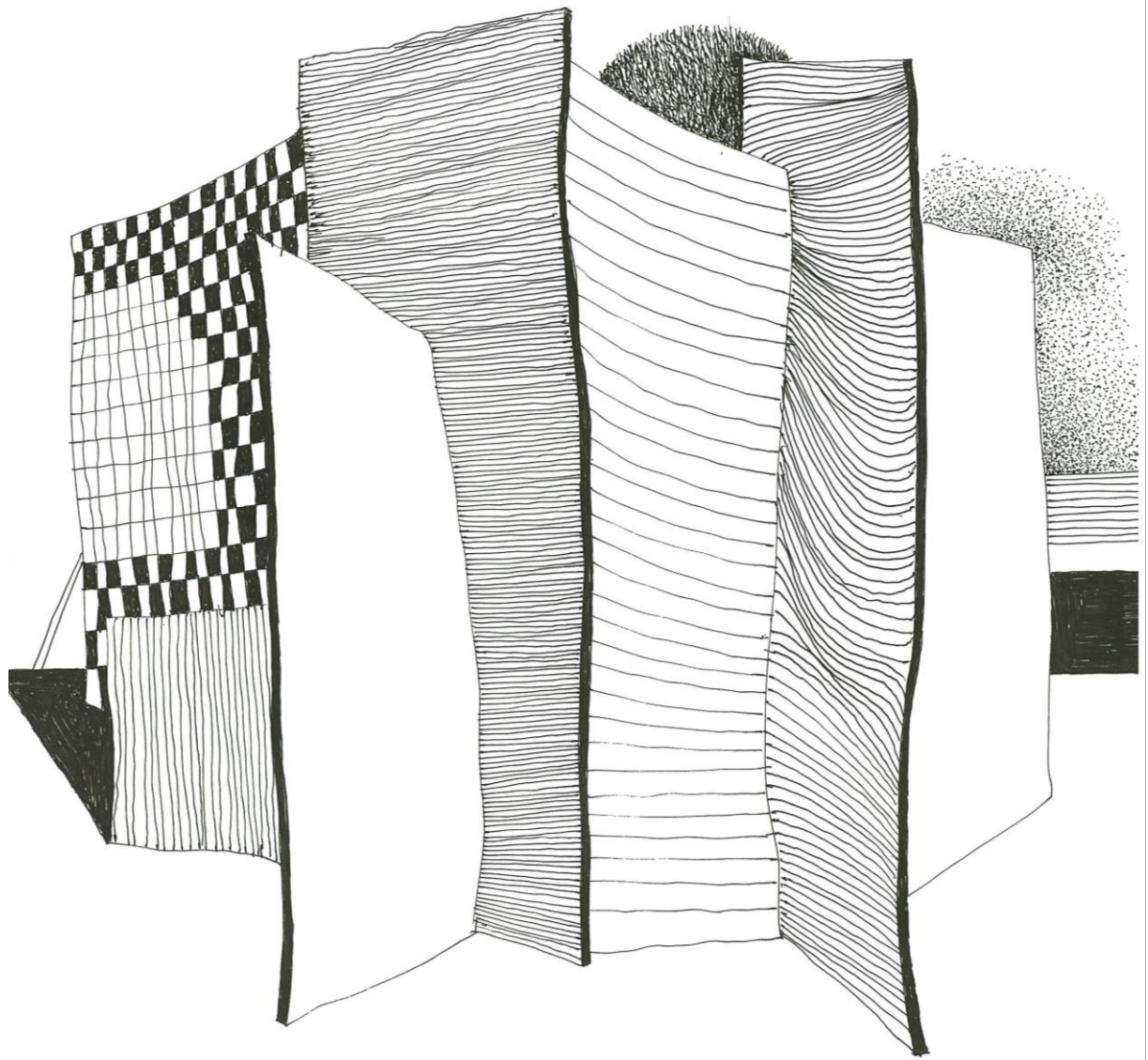
Pupilla tágul. Színt remél a szem.

A lélek várakozva zeng velem.

Egyetlen hangját szívrepesve várom.

E teljesség csupán mi vonz. A szó

elillan s egy világ csupán való.

A Mindenség köpenye

csend csendre hull
a világ végtelen
rezgése elcsitul
beáll az éj
vagy talán fényesség jön el?
mindegy ha kéj
vagy szenvedés gyötör
gyilkos rossz szenvedély
sodorja végtelen vizek hosszán
maroknyi porszem – életed
lehetsz te ide-oda érkezett
a körforgás az egyetlen
igaz valós
adat az életedben
változnod szinte lehetetlen
úgy gyötör e rongy anyag
mely megfoszt csupán
ne lehess égi – önmagad
és száguld végtelen a szél
mocsárbűz kozmikus por száll nyomán
nincs többé se későn se túl korán
csak rezgéshullámok
zenéje – zöreje
a Mindenség csillagfényes köpenye

Szent Miklósnak...

Szent Miklósnak éjjelén

zacskó zörög gyermek szuszog

béke szárnya lengene

ha az embernek

nem mindig más kellene

Forog a világ jól szervezeten

a gyűlölet tengelyén

fegyver pufog füst bűzölög

elátkozott egedre

ostoba vén ripók Föld anyánk

Igaz hogy hajdanán

Szent Miklós leányokat mentett

Tombolt a happy end

és mindez nem mást jelentett

mint hogy a jó felé törekszünk

Szent Miklósnak éjjelén

sokféle árnyak suhannak

míg a gyermek boldogan

mackóról édességről álmodik

a tisztas korúak összecsapnak

Másnapra minden
csupa fény csupa kifényesített érdem
piros köpeny kerül reá
a világ csupa szeretet nem értem
alant mért bugyborékol úgy a vér...

Szomorú ünnep

A hófehér helyett ma szürkesség
honol a városon. Az ég leszáll
és sírva nyomja rossz kedélyedet.
Szeméből könnye: sűrű köd szitál.

Az égi szín-remek hiányzik itt.
Csak nézne vissza ránk! – ez óhajod.
Csak egy kék villanás megmentene...
helyette bágyadtan száll sóhajod.

Itt lenn pirosba burkolt száz csomag:
megannyi tettetés hogy jól van így
hogy békés rend az úr az életem

ki másként mondja gyarló rossz irigy.
Elalszom fejfájósan s álmodom:
hószín lepel terül a városon.

A Black Molly halála

Lebegsz-e még a csendes lágyn vízben
vagy álmoképed jár közöttünk?
Emlékszel mennyire szerettünk?
hogymúlt... vége... tán nem is hiszem.

Ha menni kell hiába tartana
a megszokás a hívás szép szavak.
Kezükben tollpíhékként tartanak
szelíd kezek. Zeng éltünk dallama.

Csöpp hal voltál csupán. Nekünk barát.
Nem kis mutatvány olcsó cirkuszi.
Ha van még szó mely méltón zengheti

kedves kis lényed – halld hát dallamát.
Szegény Molly az emléked marad
velünk kik visszasírjuk árnyadat.

Harmónia

Ha megtaláltad önnön színeid
s csokorba fogván elrendezgeted
úgy érzed teljesebb lett életed
ragyognak összhang – járta fényeid.

Varázsos érzés eltalálni most
egy zajtalan valóba nesztelen
hol érzés egyaránt úr s értelem
nem játszanak előtted főokost

hitvány hadak. Itt százszor száz a fény.
Itt csend és hang az egy. Zenghet zene.
Te arra vágysz csupán mi kellene

másoknak is: egy tiszta jó remény.
Nem érhet többé földi bánat el.
Az összhang vonz csupán ez érdekel.

Költészet

Remek szavak pompás füzére hív
lebegni könnyű szárnyakon ma is.
Nincs semmi csapda nincsen most hamis
hitvány kis tettetés csak lenge ív.

Magasba von hogy csillog. Lelkesül
a szív halk dobbanással ráfelel.
Hogy rád találjak hangod érdekel
harmónia-világ. Elcsendesül

a durva rezgés menten s általam
egy távoli világ halk dallama
üzen csodákat. Csendben vallana

a szám de szárny suhan most hangtalan.
Érezni kell és halkán lép a láb.
Tört libbenéssel száll a fény-nyaláb.

De senilitate

Öregek

Az ifjúság oly szertelen és szemtelen
-papolja minden kornak rozzant vén hada.
Ha ily szót hallok megszűnt íze – dallama
a szép világnak s csüggedek csak szüntelen.

A friss ifjúi hév remek hajtóerő:
a fáradt vén tagot örömmel váltani
pályáján s mellé hittél kedvvel állani
szent indulat mely kedvesen csak érthető.

A méz-agyú öreg dohogni tud csupán
ha olykor hangosan száll – röppen szét a szó
az ifjak ajkán. Rég volt szép a más való

mely megmérkőzni kész. A vén inak nyomán
recseg-ropog és száll a méz egekre fel.

A néző jót kacag. Koboldom énekel.

Az ifjúsághoz

Szent Ifjúság! te tiszta vad erő!
Ha nem lennél világunk hullana
sötétbe – búba. Rukkolj hát elő
kis csínyeiddel! Szálljon szép szava

a vígan szólaló diák-csapatnak!
Mosolygunk vénen is csak rajtatok.
Bolondnak másnak hogyha tartotok
sebaj! Csak szálljon dallama szavadnak!

Rátok tekintve víg mosoly remeg
a száj sarkában vén és nagymamás.
Ha összenézünk egy szemvillanás

és értjük egymást játszó gyermekek.
A vén külső ifjú szívet takar.
Fogadd csak el! Veled egyet akar.

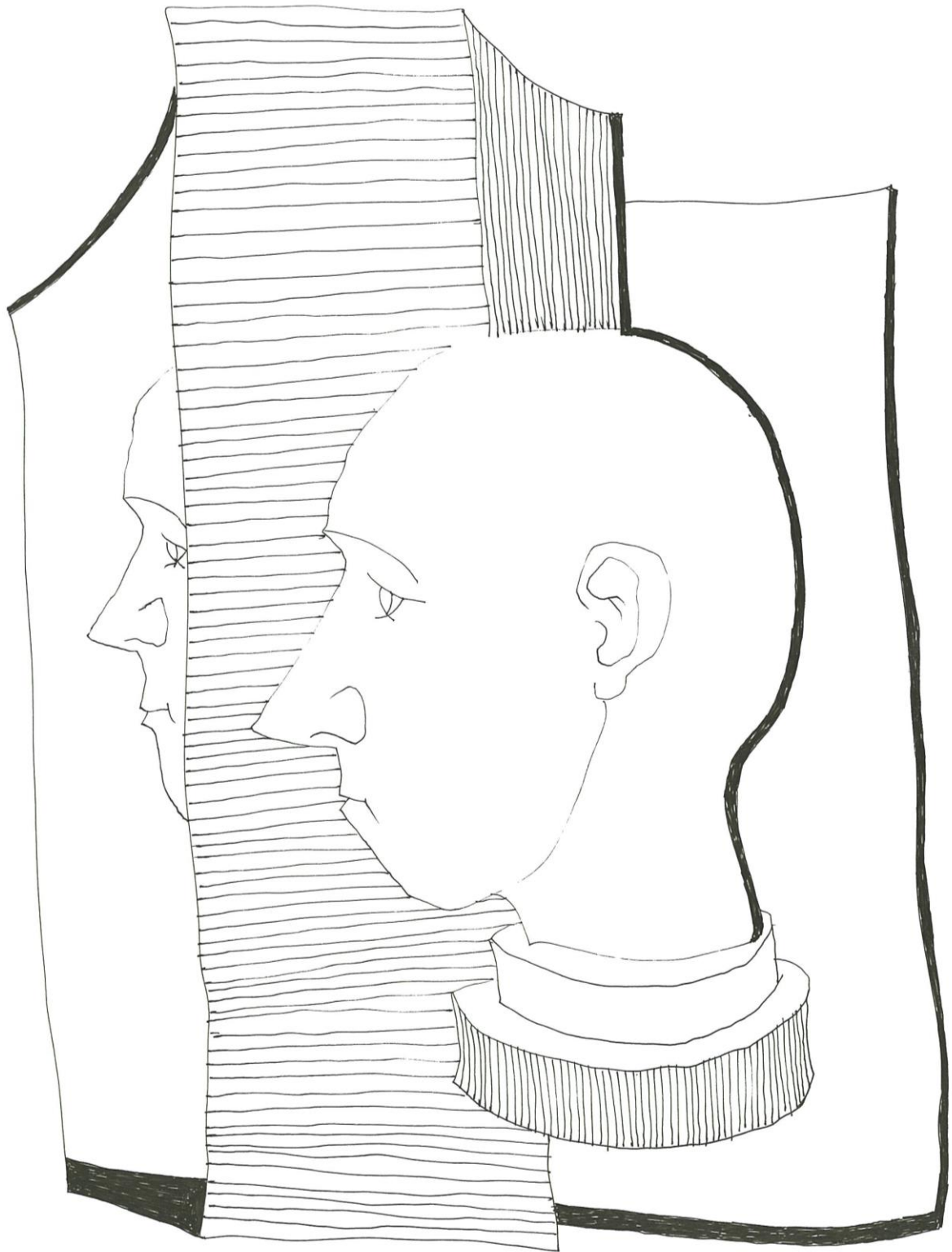
A gát

Erőszak – szülte rossz erőd: a gát
mered a táj fölé rátarti hévvel.
Emelte rossz vicsorgó szenvedéllyel
a gyűlölet mely orráig se lát.

Ne lépj tovább mert rendőr-hadsereg
áll készen mind lesújtani reátok!
Szívükben gyűlölet kapar s az átok:
Leszámolunk hamar veled s veled!

A százados tradíció üvölt.
Gyilkos rossz bosszúvágy habog felétek:
Az agyvelőd kell életed s a véred!

Csak az vonz már mit gyászpohárba tölt
helóta-had: a véred inni vágyom!
A mú csak áll. Víz döng – dübög a gáton...

A kegyenc

Pár tollvonás. A volt kegyenc repül.

Kis ügy. Csupán egy röpke gombnyomás.

Marakvás végén új leszámolás

jöhet soron s a lázadás elül.

Edzett könyökkel sem biztos helyed.

Ha ellenállsz neved se tiszta már.

Vad bosszú rugdosás csupán ha vár

és hajszálon függ gyöngye életed.

Kegyencnek lenni mulandó dolog.

Majd újabb jön s egy hajlékony gerinc

lebír a harcban. Megtörten tekintsz

talán reá. Világod így forog.

Remegve hullsz egy úrbe – semmibe.

Pályád betelt. Ez voltál ennyike...

Karácsony-éj

Leszáll a csendes boldog néma éj.

Csengő csilingel. Gyertya fénye gyúl.

A nagyvilág ragyog. Pehely lehull.

Úgy tűnik egy az úr ma: jó erély.

A lázas izgalom elcsendesül.

Jászolhoz járulunk akár azok

kik hajdanán látták a csillagot.

A lélek halk imában fényesül.

A tiszta szép ruhához tiszta szív

illik ma itt. Aztán majd csendesen

a lélekben az összhang itt terem

fényesre tisztított szavakra hív.

Angyalszárny surran. Néma áhítat

leszáll közénk. Értünk velünk marad.

Délszaki fény

A városon ma tiszta égi fény.

Eső esett de mélabú most nincsen.

Van jó urunk ki kedvvel ránk tekintsen.

Az életünk nem verkli csak regény.

Ragyog a nap s a szél oly fényesen

oly víg – koboldosan suhan velünk.

Kifényesíti fáradt életünk.

Emel és futni hív a réteken.

Távol hazámból jött az égi szép

hogyan lelkesítsen új energiát

adjon s fülembe szép melódiát

zümmögjön zengve pajkos énekét.

Szabad vagyok – üzenték onnan ők

a kedvre – szépre engem sürgetők.

Pályám

E földi létben nincsen otthonom
csupán a puszta fal mered egekre.
Tisztulni jöttem szenvedély helyett e
vén korlát-szegte út körét rovom.

Szívemben izzó régi büszke vágy:
magasba törni szárnyas röptü létben
befutni pályám frissen míg hevében
gyönyörködöm míg vonz a szép a lány.

Rögös utam tán büntetés avagy
a jó tanító értő vén szeme
meglátta mennyit bír el gyermeke

s csak úgy tűnik hogy mind magamra hagy.
Hát létem súlyát én felvállalom.
S míg fújhatom egekre száll dalom.

Pax nova

A csendes béke jön. A szép világ
kibontja rég elrejtett színeit.
Zöld vessző pompás ékes rózsáág
dalol. A nap csak ontja fényeit.

Elült az átok-verte szürke por.
Bár állnak még romok az újulás
erői hatnak. Langyos szél sodor
halvány szép illatot. Mindez varázs.

Feledjük végre csendesen csak el
hogy volt idő mikor harc réme dúlt.
Az új világban összhang énekel.

A fájdalmakra rég fátyol borult.
Harmóniánk a rend. Nincs szenvedés.
Nincs más irány. Csak ez a rendelés.

Sorsvállaló

Itt élek. Ez szülőházam nekem.
A sorsom benne mindig vállalom.
Jöhetnek rongy hadak mind ellenem
nem lépek vissza. Érte zeng dalom.

Az elnyomott hadak gerince fáj
nekem csakúgy mint társaimnak is.
A szellem pőresége degradál.
A szépítés pedig mindig hamis.

Ha van menekvés én leszek ki majd
elsőként mondja ki hogyan lehet.
Nem félek zsarnokságot földi bajt.

Csak egy út van: hol jellemem vezet.
Itt élek. Vonz a föld. Ez lét – terem.
Ki ellenem van is testvér nekem.

Hálótársaim

Megvallom olykor férfinép tolong

hálósobámban: íróársaim.

Kedvenceim elhalt barátaim.

Közöttük zsong a lelke vén bolond.

A legszebb férfi hogyha jön Ady

hadd mondjam el a lelke vonz nagyon.

Szellem – rokonságunk felvállalom

csakúgy mint jó polgárunk Márai.

Mikor a csendben elsorvad Vitéz

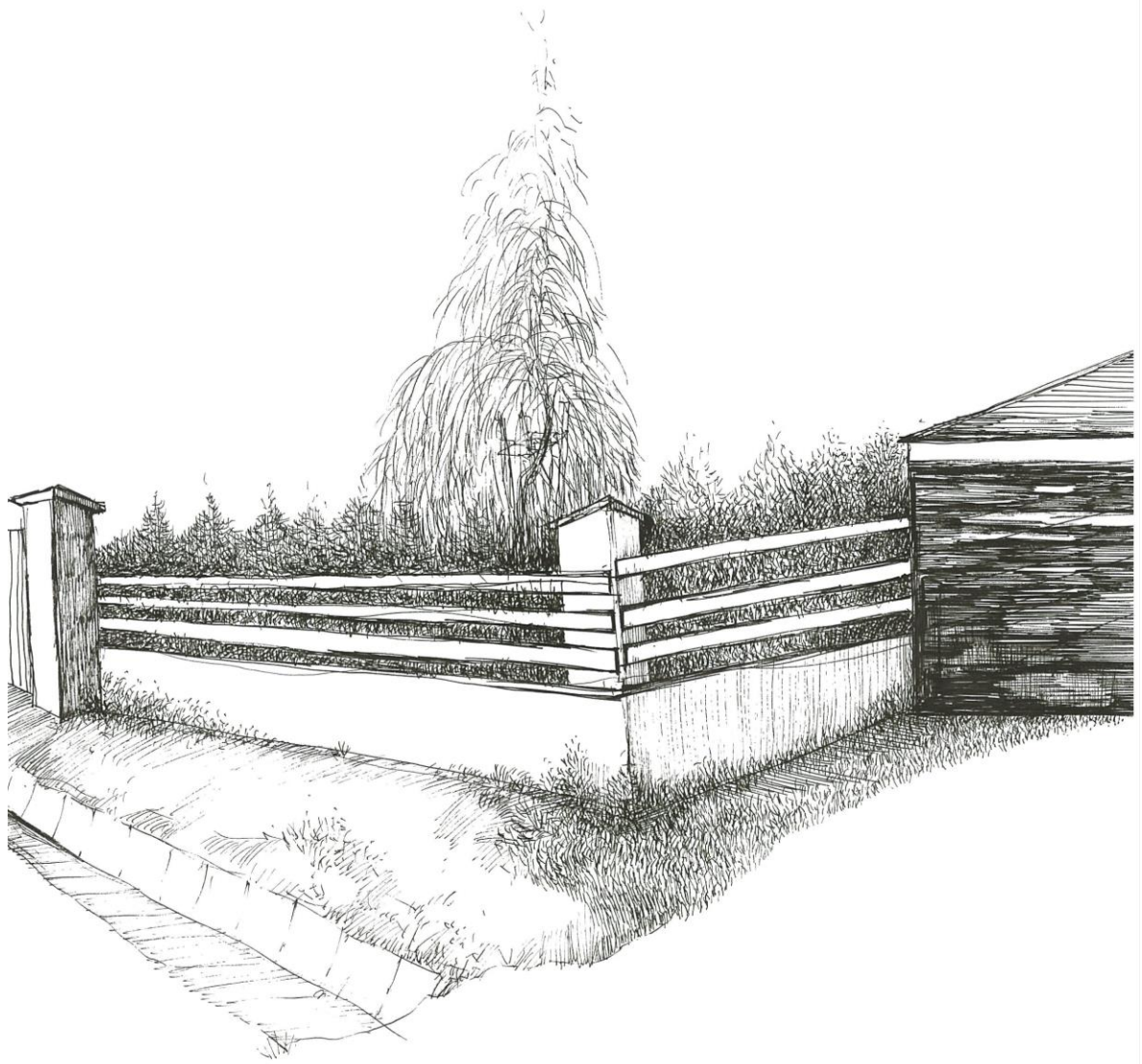
halvány – szép lapjain csillan a fény

különleges tavasz a szép-igény

melenget s régvolt társakat idéz.

Itt állnak éjjel-nappal őrt velem.

Csak balga vélheti nincs már jelen.

Rész

A Református Értelmiségi Szövetség alakulására

Épül a rész.

Általa teljes csupán az egész.

Pörögnek súlyos századok –

ezúttal visszafelé.

Mint ugrás a vízből

-nevetjük – hátrafelé.

Mint díszlépés hátramenetben

mint törött cserép áll egészé

mint beszélni vissza érthetetlen

és mégis: úgy kell összerakni véghetetlen

hogy ez is igazán én vagyok

vagy hogy valaha én lehettem.

Ezer szilánkra hullott szűrős idő

sebezze ujjainkat: ezer memento

hogy ne felejtsem *én itt és most*

egyedül szám első személyben:

az én dolgom fabrikálni a részt

mint aranymíves forró műhelyében

ha látni akarom majd a kész

a mozaik – pontsor – egészt.

FRIDEL 2020

Öröm vagy szenvedés?

Valaha úgy szerettem
a groteszk pulzáló rossz világ
esetlen erőlködéseit.
Hogy ez vagy az a mozdulat
milyen komikus – pukkasztó – neveltető.
Hogy a mondatok egymásra lapátolt
értelmetlen szó-halom.
Hogy a hitek ideológiák – mikor minek nevezték –
micsoda unalmas imamalom.
Hogy a vezérek sora undok
makogó vén majom.
És így tovább. Etcetera. Und so weiter.
Egyszer csak csend lett. Vihar előtti.
A becsapódás előtti szörnyű sikolyokkal terhes.
Mintha megértettem volna...
Mintha láttátok volna...
Mintha megbeszéltük volna...
Olyan sebes mozgással közelített
az addig elodázott szent jövő.
Sívítva fütyülve száguldva jött és érkezett.
Már itt állunk atomjainkra hullva.
Nincs szó és nincsen tett elég
mi újra életre gyúrna.
Heverünk milliomm cserépdarab

arcunkat kedves öledbe fúrva
ó, végtelen türelmes Föld-anyánk!
Csend van most síri csend
bár torkunkon végtelen bugyborékolással
ömlik a szó sikoly kiáltás
nem hallja senki!
Értitek: nem hallja senki meg sosem!
Csak zúg és kong már végtelen
ez a kanális – kóter – rongy verem
s az életünk zuhogva hull akár a vérünk.
Cselekvés-pótlék lett a szenvedélyünk.
Heverünk átok-fogottan évezredek óta:
 kozmikus por csillag-komposzt szétköpködött cukorka
akár a végtelen közöny
bőre alatt üvölt a csendre kárhozott
szilánk – özön:
öröm vagy szenvedés?

Őszi kép

Az erkélyen állva nézem
hogy hömpölyögnek egyre nyugat felől
és gurulnak át a dombokon
a piszkos színű felhők.

Pár óra még vagy pár nap talán
és a világ is ilyen
piszkos színekbe öltözik.

Ragyog a sápadt őszi ég.

A napfény halványuló leveleken csillan.

Valamit tükrözne még de elfáradt.

Újból pihenni tér
kezünkben hagyván egy szunnyadó
bágyadt integetést:

Isten veled!

Arcom a széllle szembe tartom.

Dacolni próbálok vele.

De aurám régi sérülései

sajogni kezdenek

s én morogva visszavonulok:

Öreg bútordarab

vagy már te is.

Hagyd a kekeckedést másra!

Ajándék már a tűnő napsugár.

Örülj ha tetteid megvetés nem várja.

Ablak mögé vonulva nézem
a bent még biztos melegből
hogy öltözteti égi fény
a lankás szép vidéket
hogy aranyozza múltó illúzióba
s bár jelen vagyok máris emlékezem.
A tiszta képeket télire elteszem
valami memória-spájzba:
Jó lesz rá visszajárni mikor majd
fulladozunk a szmogban
és morózusak leszünk a rossz időtől.
Tempósan fúj a szél.
Csak hajtja egyre maga előtt
rosszkezdű felhő-nyáját.
Az engedetlenek meg szertekóborolnak
kelet felé
harapósan célba vették a felkelő napot.
Pásztoruk cserdítget utánuk.
Ahogy pattan az ostor felordítanak.
Reccsen az ablak.
Üvegét majd benyomja az indulat.
Én közben egyre állok.
Tekintetem itt maradt fecskék után kutat.
Elcsendesülten memorizálok.
Derékba kap és úgy nyomaszt a gondolat:
mindig annak rosszabb aki ott marad.

Az elmenőt hajtja az újdonság varázsa.

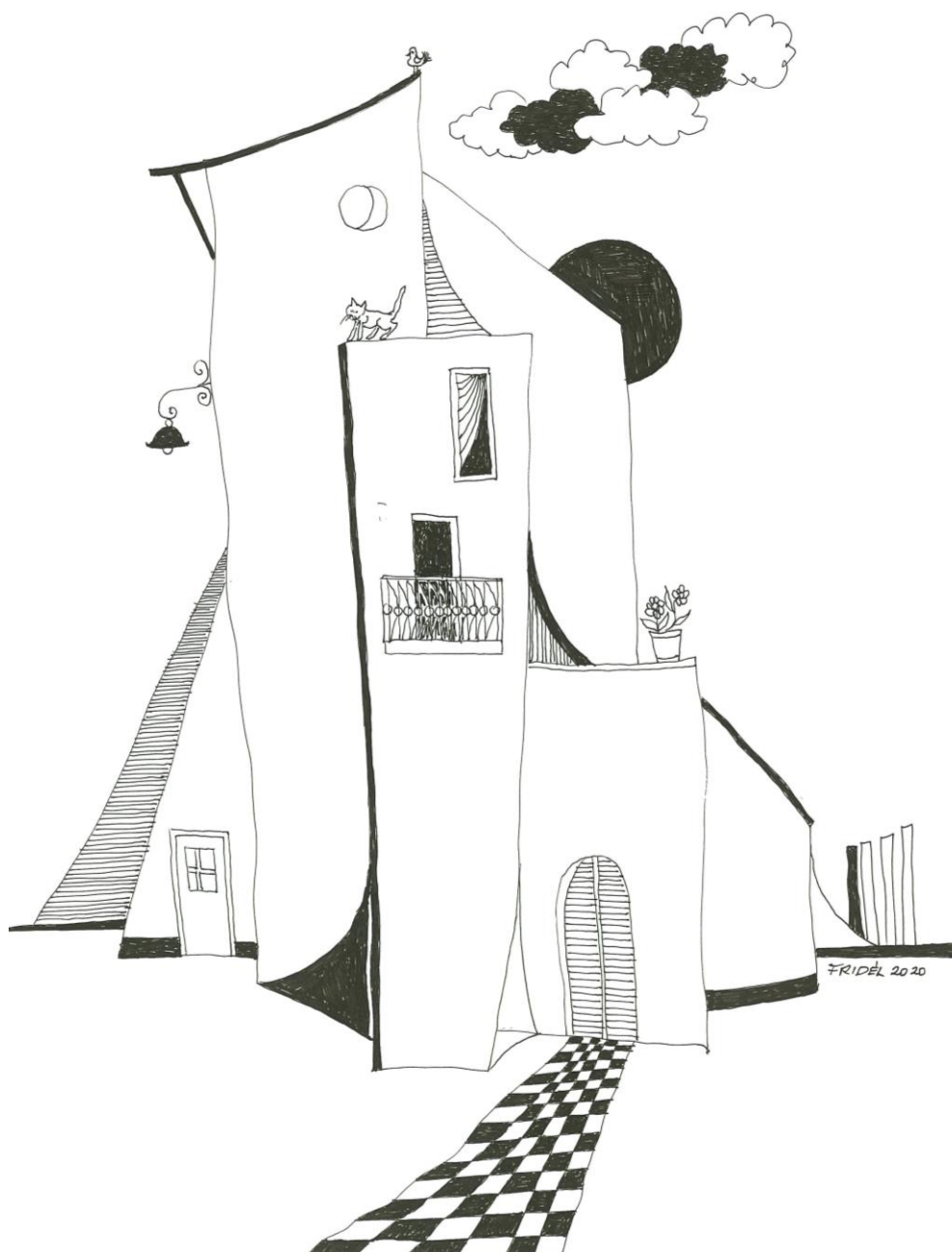
Robogva csörtet száll a szél.

Lelkemben elcsitul a gondolat.

Kamrába lépve rakosgatok. Béke s rend fogad.

Zizzenő fólia papír muzsikál.

Valami vigaszról mesél.

A történet vége

Találkozás a Barát-völgyi hősökkel

A mű megírva.

Alakjuk tiszta fénybe vonva ott lebeg

a kedves olvasó előtt örökre már.

Nyugodt a szív és dolga végeztével ernyed

fáradtan hajlik most a váll.

Halódik omlik régvolt otthonunk a vár.

A toll pihen s az író visszatér

rég hallott történetük volt helyére most.

De ím az ég is elsiratja vesztüket.

Záporzik sűrűn. Lépni nem lehet felé.

Ne jöjj közel! Hol földi sír takarja testüket

vadon legyen! Ne emlegesse senki estüket!

Még tétovázom. Eddig egyre hívtak.

Minden nap újabb lépés volt felénk, régiek.

S most úznek innen, többet már ne írjak?

Induljak, sokat voltam köztetek?

Ha úgy tetszik, az elmúltakon én is együtt sírjak

ám lépni vissza már sosem lehet?

Majd kétség kínja rág: talán nem értem

hogy félreértem mit sugallanak?

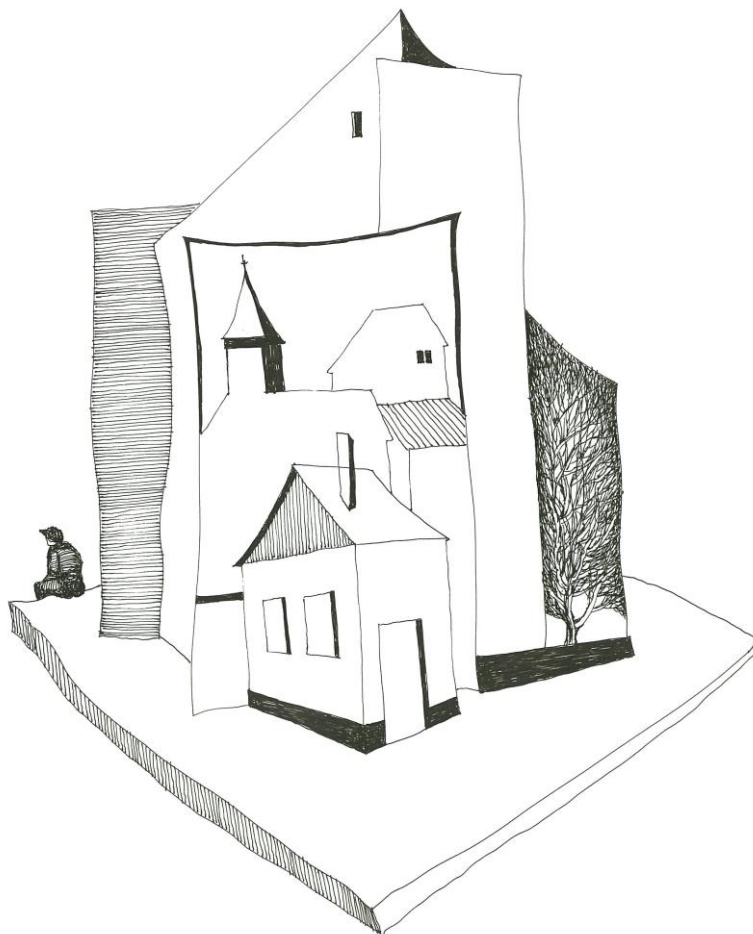
Szegyenkezem. Maradnék s nem marasztanak.
Bár titkaikat nem kutattam soha nem is kértem
tébláboló alak vagyok esetlen eszköze hogy holt alak
mint élő álljon itt dicsőségben vagy szenvedésben.

Indulok. Eső mossa arcomat.

Ártatlanság jele – vallották hajdan őseink.

Hogy megírtam és elvesztettem harcomat
nem bánom én. Fő az hogy élnek hőseink.

A jóban – rosszban új kor embere ha válogat
rám bukkan egyszer. Lap zizeg s majd újra élnek perceink.

Fecske-nosztalgia

Az égen gyűrött felhők. Bágyadt most a kék.

Üresség. Csend. A fecske-émlék cikkan itt.

Felnézek s látom apró fürge szárnyait

bár máshol jár ma már. Ásít az ég.

Unja a földi dolgokat. Csak túri még.

Reggel ha ablakot tár fáradtan kezem

a hangjuk itt kísért: a száz színes madár

csivogó hangja közt hallom még őket is. De nem!

Az nem lehet! Csak kémlelek. Üres a láthatár.

Az űr a csend fogad. Mélyébe zár.

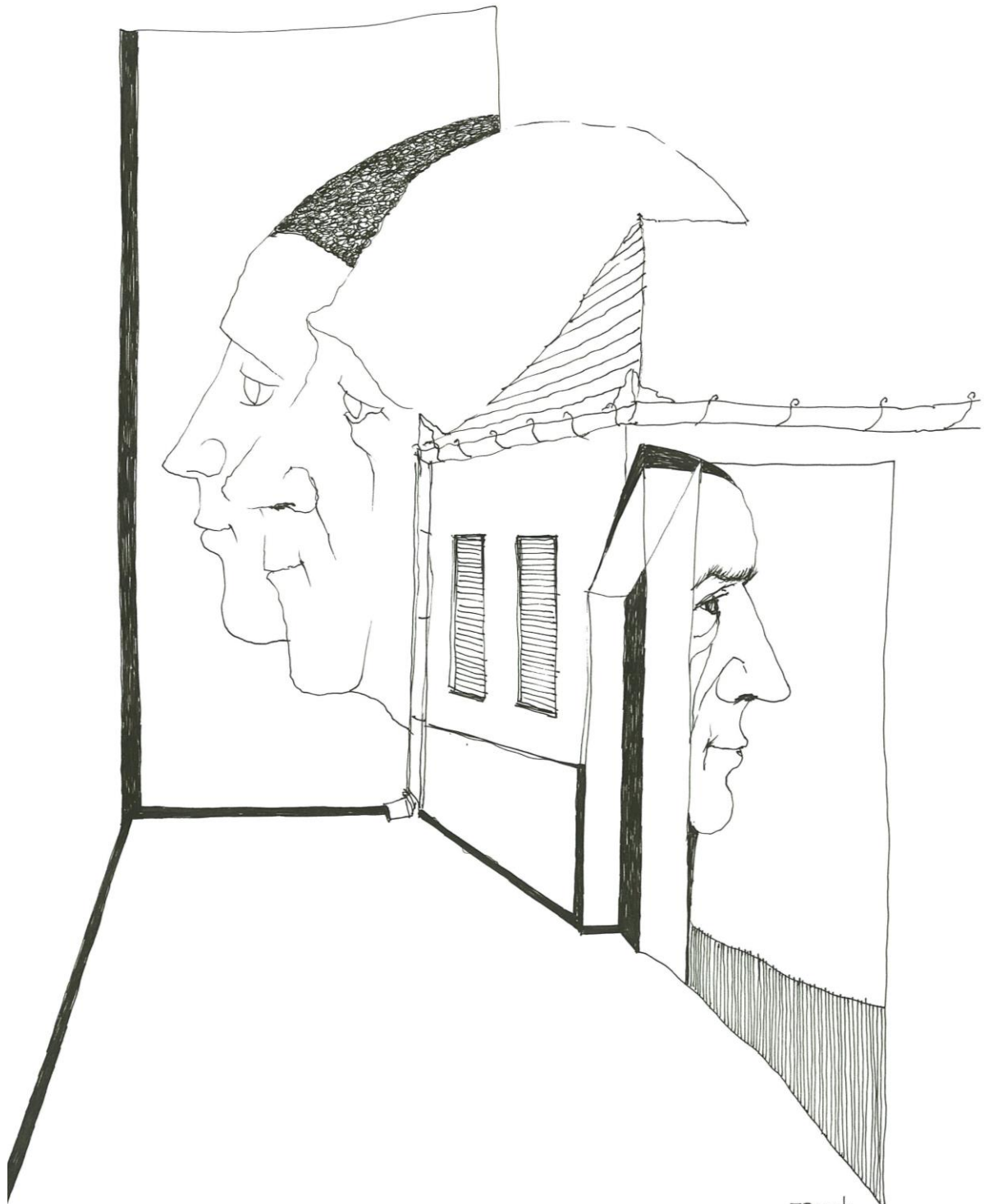
Majd visszavonulok. Szobában csend. Ott is csak az

az űr honol veszítvén kedves fürge röptüket.

Az emberek boronganak. Cipelvén terhüket

morózusabbak lesznek napra-nap. Hol a tavasz?

Illúzióink hogy élünk színtere színes világ nem is igaz.

Az élet-színpadon

Ott állunk vakító fényben egy színpadon.

Arcunkat rizspor és izgalom borítja.

Sápadt fénye szinte hivalkodik.

nézzétek mennyire szenvedünk

s hogy örülünk ha száll a pillanat!

Zeng zsong árad a széles nagy rivalda.

Az ember játszik és megméretik.

Köröttünk hevernek álmos félhomályban

valami alakok. Előbb csak ásítva nézik

mint kínlódsz esetlenkedsz a lámpafényben

-pellengéren vagy kaloda-székből –

majd tápázkodnak és ujjal rád mutatnak

kacagják hemperegve szavaid gúnnyal idézik.

Te hallod vagy sem. Mindenképp csak balek vagy.

A játék folyik. Kint és bent összekapaszkodik.

Ha lépnél csendes méltóságod máris összetörve.

Nem fénybe lépsz csak nézel görbe rossz tükörbe.

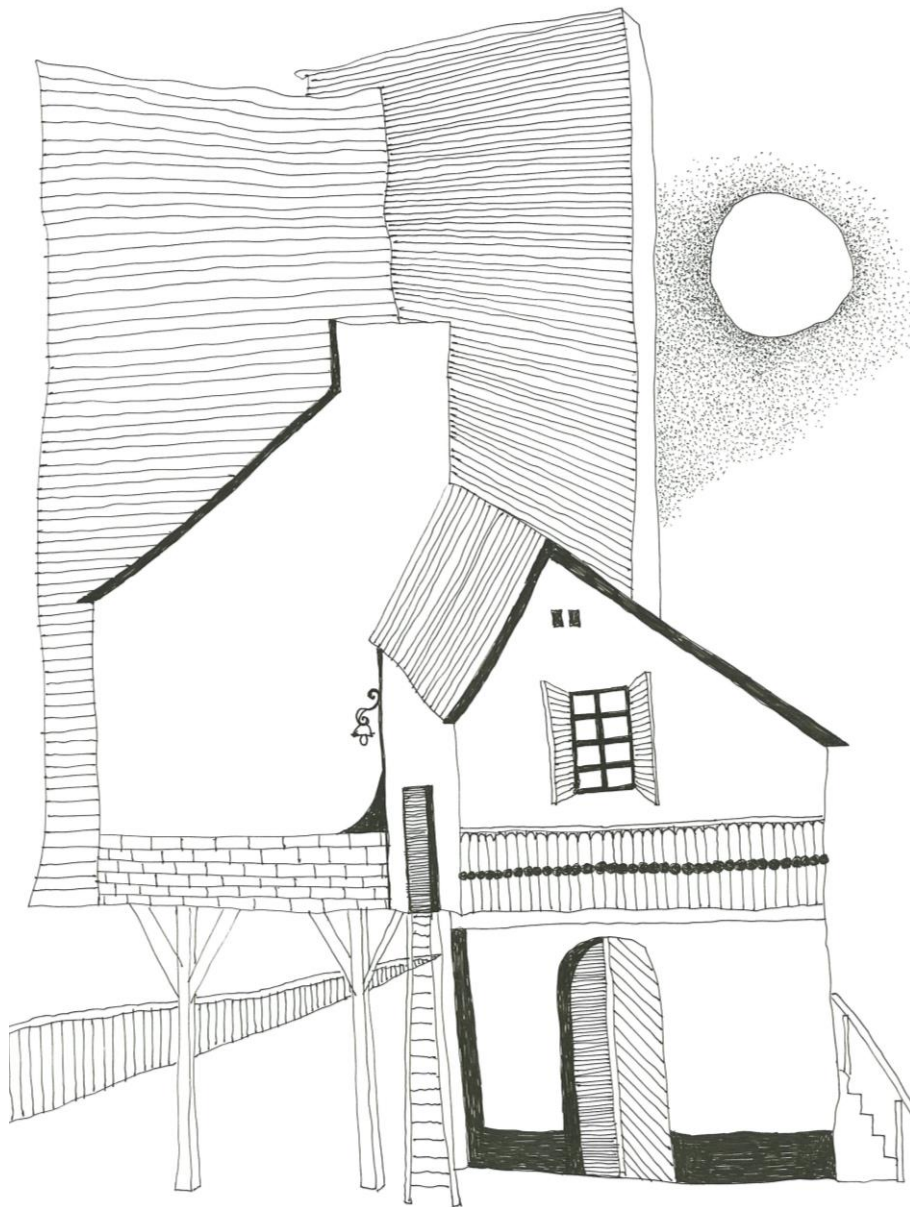
Mit teszel vagy tennél nem számít. Szent a látszat.

A bohóc-kör hozzá úgy ragaszkodik.

Valóság egy van: mit pojáca-kör ért és láthat.

A többi megfeneklett bárka rossz ladik.

Már játék sincs. Csak sanda őrült félhomályban
valami gúny-röhej. Egymást is vadultan marja
az ember – pojáca – faj. Egünet gyász-felleg takarja.
Már süllyedünk. Itt a vég. Vízen lakunk nem házban.
Kattan a kapcsoló. Szavunk hang nélkül vész el
hisz értelmetlen mind a lángholás a vágyban.
Röhög a publikum. Tűnik a fény. Törpék lettünk e bazári számadásban.

Visszhangtalan

Nincs ki elmondaná azt a pár sort.

A szellemed fényét nincs ki tükrözni bátor.

Nagy a félsz: bóvli ócskaság lakodalmi sátor

mit tarsolyodnak mélyén tartogatsz. Virágport

költészet üde hamvát benne nem gyanítanak.

Ha publikálni vágysz makogd el íme egymagad.

Megbánt a rossz gyanú. Hiszen te nem

próbáltál rájuk sózni semmit. Álldogálsz magad.

Vezetni jöttél de finnyás húzódkodó csapat

követ csupán. Követ?! Ugyan... Ha hirtelen

megfordulsz utánad sápadt árnyékod lebeg.

Aztán az úr. Látóhatárnak szélén poroszkál a jó sereg.

Hát jó. Köszönd magadnak ezt a bús jelent.

Ha másokra nem vársz ne kérd hogy tempódat kövessék.

Vágtázó szél vihart kavár. Porában nincs szövetség.

Csak lanyha fintorok. Most más erő terem.

Te szabad vagy. Robogsz. Nem várhatsz másra.

Porlatsz mikor majd értenek s megérsz a megszokásra.

Alkonyi fények

Mint csendes fényü alkonyok
szobámban némaság ragyog.
Bíbor susog. Arany remeg.
Mélyükben régvolt istenek.
Derűs szavak? Gyilkos havak?
Most fogva tart a pillanat.

Mint inga lendül ódon hang-zenével
mint könyv-barát zizeg neszezve éjjel
mint lépni semmi-lét felé kamaszos – nyeglén
mint szenttelen legyintni embertársad estén
mint fordult hátad kósza megvetése
mint szikra-léted minden szenvedése...

Most... ugye most kell számot vetni mindörökre?
Mintha ma is és akkor is szakadnál délkörökre.
Koncentrikus körökbe léted magva zárva.
Döngeted rácsait: önként elárvult árva.
Szalad a szél. Kaján pofákat vág rád.
Te visszafintorogsz. Mintha igazán látnád...

Szobádban vörös fény: alkonyi bíborok.
Mint véred. Mint lényed. Mint nehéz ó-borok.
Sűrűn borít. Elvárod ezt. Hullsz már feléje.

Vele vagy nélküle te vagy a századvég meséje.

Mint utolsó bódulat: lucidus pillanat

aranszín pont lebeg - illanó csöpp magad.

Az októberi hősökre

A kínvallató harsány haderő
valahol adva volt: loboncos végzet.
Ők voltak. Csakugyan hihetni rossz meséknek?
Vélt sérelmeket számon kérni tört elő.
Vagy igazat? Nyelv lógott. Fröccsent velő.
Gyász lett a lét. Pokol a földi élet.
Otthonból kripta. Nászi fátyolból szemfedő.

Fröcskölt a gög. Fölénye – úgy tűnt – döntő.
Börtön szalmáján rothadt a lázadó.
Szibériába hurcolják. A lépte fáradó.
Ott már írhatja kosárszám versét a költő.
Nem hallja senkisé. Akárhány emberöltő
múlják is el túlharsog víz-zene az áradó
s a hazugság-özön: egész világot betöltő.

A vélt fölény a kényszer – szülte rend talán örök.
De szent a hittel élő bátran szembeszálló
kóbor lovag. Utálatos a gyáva rendcsináló
ki biztos korlátok mögül Árészként mennydörög.
Kabátján érdemrend fityeg. Mögötte csontváz döng – zörög.
Békéltetőn kezet nyújt nyájasan. Kilóg a háló
mit hátul rejteget. A vad szél felzúg felhörög.

Halálos csend remeg. A végzet zúg – rezeg.

Szajkózzák végtelen unalmas strófáik az emberek.

Mikor...

Mikor a csendes rutin visz tovább
valami homályos távoli fények
intenek halkan. Zümmög zsong a vágy:
elérni máris gyorsan. Idegen lények
várjanak bár mégis általuk élek.
Moha vár selymes zöld puha lágy.
Tisztultan pihen meg rajtuk a lélek.

Mikor a reggel fénye zsongít álmosan
alfába hív vissza méla alkotó csendbe
lépni kell. Felsejlik körötted még homályosan
világod mindennapod. Simulsz a rendbe
mely talán szilárd. Csábíthat bájosan
más vidék más népe veled száll rohan
valami erő. Már állsz a kapunál tülekedve
őrízze darabont sárkány vagy kerge medve.

Mikor megírtad s fáradtan összeomlanál
rád rohan vérszívó pizlicsáré sereggel
a léted a mindennapos. Fitying garas cent zenéje vár.
Bár szakítnál százszor e rongy kerettel
csak túrni kell s az űrt tölteni szeretettel.
Olykor csak színleg viselni el habár
üvölt benned a lélek fény török int bamba reggel.

Mikor már sejtéd lépted úgyis hová vezet
elcsendesülsz. Alfába térsz. Kezed zavartan babrál
egy takaró-végen ceruzán. Nincs ki megszeret.
Csak szájalom piszka ül szobádon. Mit érte adnál
értéktelen kacat nekik. Cserébe is csak bővít kapnál.
Hát elfordulsz. Nézel még muslicát rút felleget.
pillangót lombokat. Aztán homály. Végén fehér fény integet.

Hívás

Mint néma kar emel a képzelet.

Mint vér pirossa úgy ragyog a fény.

Veled vagyok és zeng e költemény.

Hazámba vágyom: újra ott veled.

Mint szél – susogta hang rezeg a szó.

Mint halvány reggelek: a fény remeg.

Mint néma hívás-sor: feléd megyek.

Nincs semmi földi hozzá fogható.

Az éteren keresztül hív szavad.

S hogy lépni kell nem bánom. Fény leszek.

Alattam zúgó izgatott tömeg.

Te hívsz. Suhannom kell hogy lássalak.

Az égi csillogás betölt emel.

Nincs ellenemre így enyészni el.

Illanó

Száll kósza füst gyanánt lebeg a táj.

Csend csendre száll. Vibrál. Sajogva fáj.

A képzelet bevonja halkan itt
aranyló szép mezőt s zöld lombjait.

Neszezve súgnak. Megremegsz magad.

Emlékek intenek. Rád hajlanak
egy régi élet árnyai. Tudod
hogy ismerős a hely. Titkát súgod.

Lebegve illansz messze hűs vízen.

Kérdést rebegsz s jön rá egy halk igen.

Indulsz a hang után. Homály az úr.

A lomb-susogató hajadba túr.

Lágy karján illan életed tova.

Iromba dal suhan oly tétova.

FRIDEL 2020

Rózsa

Bársony szírom. Hátán dús illatok.

A végtelen szép rajta felragyog.

Költészet illan illatán. A csend

zenéje imbolyog. Formát teremt.

Dús zöld lomb. Tüskés szár. Pompás színek.

Gyönyörködsz benne. Kedvesnek viszed.

Kristály vagy pór cserép hová teszed

királyi mindenütt: vágy s élvezet.

A bíbor szirmokon szerelmesek

üzennek s égi vágyak fénylenek.

A hófehér a csendes tisztaság.

Sárgája dús arany. Érett virág.

A rózsaszín leányszobák szava.

Enyém e szép lila: vágyak hava.

Áradás

Szívem mélyéből felszakadt valóm hozom.

Az ámulat sodor feléd tekinteni.

Tekintetem a régi tiszta gyermeki.

Az életem szeretve rátok áldozom.

A hangulat a légi – égi itt remeg.

A régi gondolat sodor leszáll cibál.

Majd felhő-pára jön. Könnyezve rám szítál.

Lépésem ingatag. Fölöttem fellegek.

A fény a tünde tiszta jó energia

reánk ragyog. Az égi kék visszhangja szól.

Rezgünk és áradunk. Lelkünkben vágy dalol:

nem lenni ember harcoló – dacos fia.

Mint víznek hátán hullám körkörös suhan

magunk is áradunk egyként mindannyian.

FRIDEL 2020

Teljesség

Tombolva zúg a vágy: szeretni még.
Játékos végzetünk felénk rohan.
Az életünk felszáll pulzál s zuhan.
Rohanva száll s nem érzed: már elég.

Pár pillanat a lét. Könnyű szírom.
Lebegve száll a szélben. Illatát
széthintve elsuhan. Szívedbe lát
az égi szem. Szólít s lebegni von.

Ó, annyi szín és annyi hang csodás!
Látvány és rezgés érint elragad.
A tájban önfeledten állsz magad.

Felolvadsz. Himnusz árad szín-varázs.
A vágy ha csendesül harmóniák
vonnak körül: teljessé vált csodák.

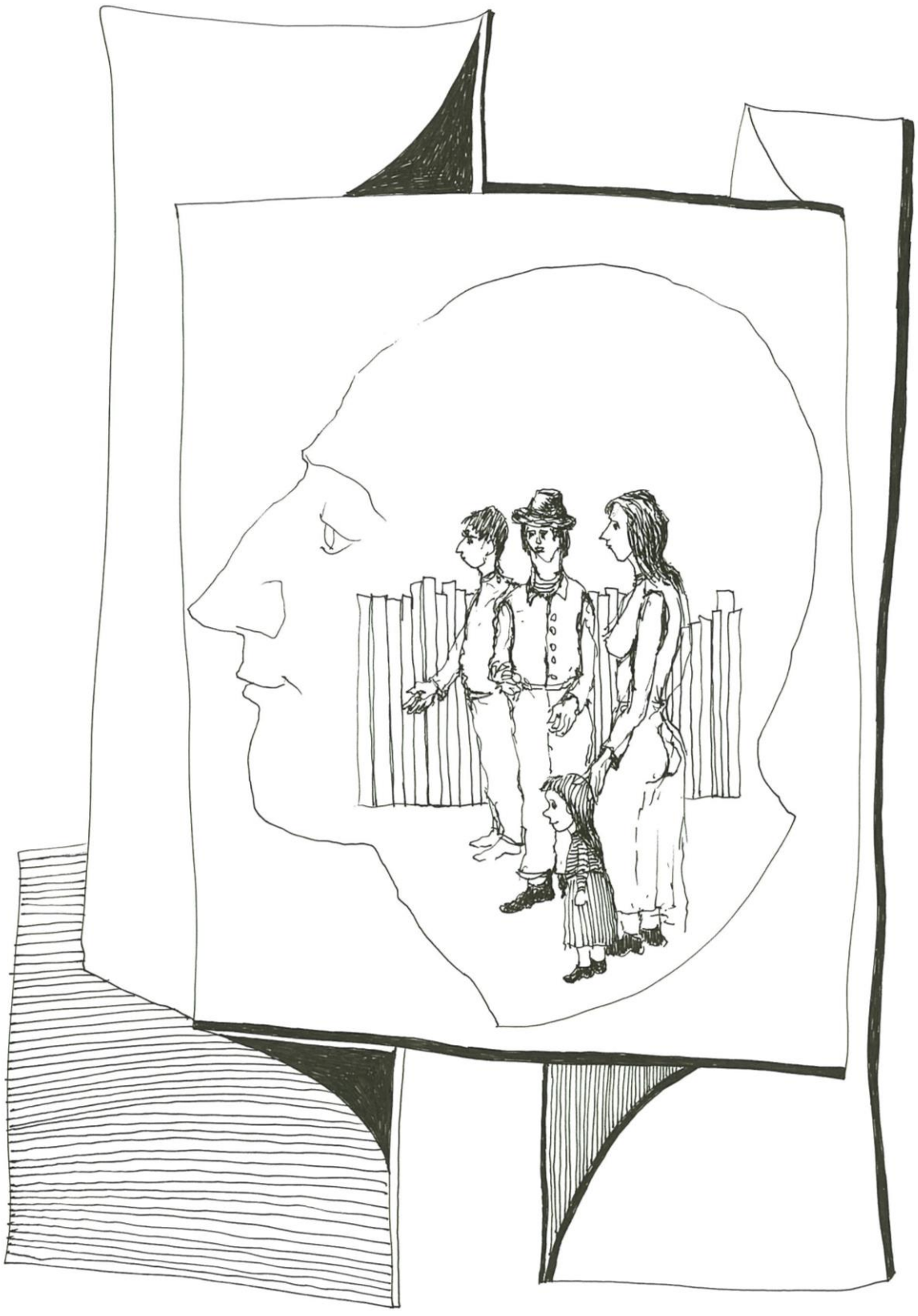
Száz tűz

Cien fuegos – izzik már a szó
és izzik általa a vélt való.
Száz itt a tűz? ezer? vagy hány lehet?
Befut eléget lángja eltemet.

Emlék sodor s a lángnak nyelve mar.
Kiszáradt számból árad furcsa dal.
Mint máglya ég ragyog a képzelet.
Szárnyán egy más idő felé megyek.

Mint tűzvirág bíborpalást takar.
Mint vulkán-ontott város dől a fal.
Világnak vége – úgy tűnik egykoron

ám új kor imbolyog s vesztébe von.
A lángok furcsa tánca elkísér.
Skarlátszín életem. Tüzem a vér.

Elcsúszott dimenziók

Lelkemnek jobb fele fülembe súg
s mint akkor vérem árad zengve zúg.
Veled vagy nélküled: választani
kellett s hogy hulltunk nincs mód játszani.

Már más dimenzióban életünk.
Lebegsz te s földhöz kötve én. Hitünk
közös ugyan de más a színtere
a létnek. Lépnünk együtt illene.

Barbár talán a dal. Zeng ajkamon.
Muszáj kimondani. Ezt vállalom.
Tombolva áradok s nem látlak én

pedig szemem kutat. A völgy ölén
s az erdőn érzem: folyton ott kísérsz.
Rezgésen illaton lelkemhez érsz.

Hullámsírban

Igen, azt álmodom, hogy egyre élek.

Rezdül mozdul és válaszol a lélek.

Mint csöpp hajón viharban hánykolódunk.

Part nincs sehol. Félünk sandán acsargunk.

S hogy imbolyog ez ócska romlott sajka.

úgy tűnik elborít a hullámok hatalma.

Nincs más csak örvény. Zúg és zeng az árja.

Szűnjön meg végre – mindnyájunk ezt várja.

Zöld hullám s hófehér tajték a hátán.

Tombol csak végtelen. Uszítja kajla sátán.

Alatta – még nem látod – száz pokol tüzén túl

egy démon százfejű minden fölött úr.

Zuhanni látszunk. Húz a mély. Hajónkon

a rémület remeg. Zöld alga s plankton

fedélzeten s az ember hátán kúszik.

Szétestünk. Száz és száz darabban úszik

ember s hajó. A végzet – szél visítja:

hitetlenségtek vitt a hullámsírba.

Elyelve terhét jóllakott a mélység.

Csend lesz és hirtelen úr lett a kékség.

Sugárzik szép szemén a megbocsátás:

Nem ember kellett. Szűnjön meg a bántás.

A hitványság lesüllyedt. Él hatalma

az Úrnak. Érte szolgálsz élve – halva.

Nekrológ

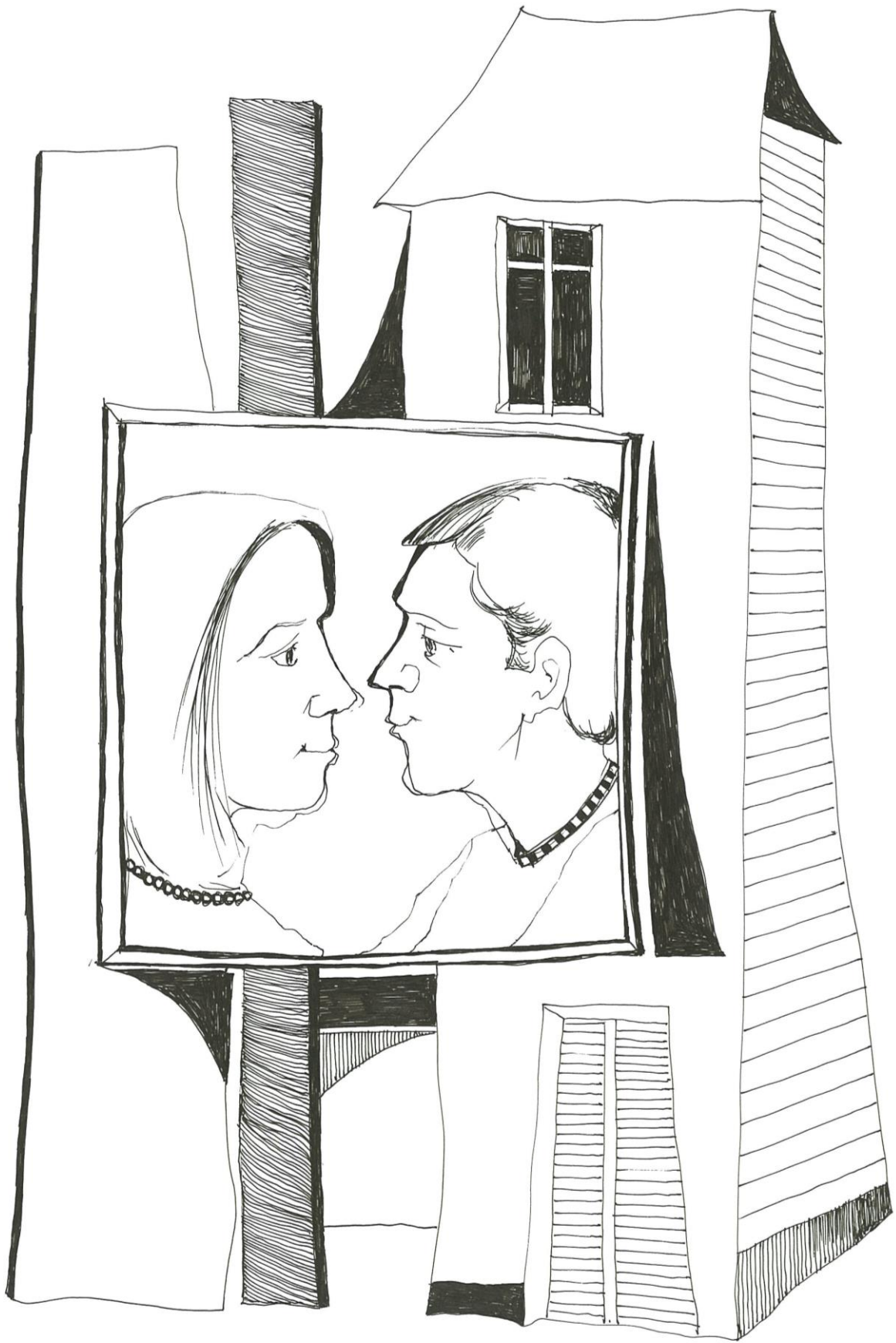
Márai Sándor szeretett emlékének

A Művészetnek szent hajóján jött felém.
Volt úgy hogy karnyújtásnyi volt csupán a táv.
Vezér volt. Írók közt király habár szerény.
Könyvéből fény árad és dús energiák.

Én léptem volna tisztelettel mégse volt
idő és tér elég. Nem lett jó kézfogás
a halk szándékból. Híre hogy halál omolt
a homlokára összetört. Nincs útja más

hogy elmondhassam úgy szerettem mint e vers.
A szándék mit se számít. Immár múlt idő.
Kristály-szilánkként szúrt a hallgatás. A perc

akár évmilliók ledöntik drágakő-
érzékenységét s fáj ismét kimondanom:
Miért nem láttuk egymást? Lelkünk oly rokon.

Hümenaiosz

Keresztfiam esküvőjére

A lány: Mint himnusz zeng a vágy. Mesék csodák
világa vár. Tárul a képzelet.
Szívem hozom és csak feléd megyek.
Kezemben hamvas nyíló rózsaaág.

A fiú: Napom ragyog. A Mindenség remeg.
Szikráznak csillagok. Fényük bevon.
Lépünk s e fényesség olyan rokon.
Több mint a földön kapni még lehet.

Együtt: És lágyan zsong zenénk. Tiéd s enyém.
Rezgése körbefog. Mint körkörös
hullámok elringatnak. Légy örök

hazádnak jó fia s leánya: fény.
Már lépünk együtt nászi ünnepen.
A színvarázs ezer új fényt terem.

FELIPE 2020

Napló

Telnek az évek és én egyre
a naplómmal beszélgetek.
Igen. Még mindig. Koromnak ennyi
csak ennyi visszhangja létezik
halvány kis hangjaimra.
Kimondom s magamnak felelgetek.
Mintha a másik... mintha ő is...
Ugye, valahol létezel?
Felkelsz és ásítva kezded a reggelt...
akárcsak jómagam...
meditálsz elvagy azt mondják lézengsz
pedig a másik régióból
úgy látják nagyon is normálisan...
ahogy kellene másoknak is
tisztára fésült gondolattal
nemcsak a látszat – fogmosás...
Kíálts már, hadd halljam merre és hányszor
mondanád szépen vagy szitkozódva:
unlak, rongy hadakozás!
Beszélek írok és mosolyogva
naplóm rám visszanéz.
Gyűlnek a sorok mint rossz betétek
kis halhatatlanság – tartalékok.
Küzd a kalmár s a jó vitéz.
Indulok örült forgatagban

korom már pörgeti végtelen
csigákba kunkorult nyomorúságát.
Vigyázz! Kész! Rajt! Taposás
szemtelen – reménytelen...
párban is fél és védtelen...
Telnek az évek s én egyre írom
a sűrű bús sorokat.
Korom tán integet még utánam.
Nem hallom. Elég volt.
Indulok távol.
Csiszolok mondatokat.
-Kacattal játszó gyermek! – rám mutatnak.
Mögöttem harsány röhej.
Tompul a zaj és én fényesedve
tenyéren tartva ülök s neked
-ó, elkopott, szelíd közhely! –
neked még egyre felmutatnám
pogány kis oltáromon
a szavak szentségén csillogó
idő – tér – csillámporon
felfénylő végtelen játékomat.
No, szakadj meg, vén idő!
Gyűlnek a sorok s a kereszttek... Rémes
e halhatatlan temető...
Évek és sorok... sorok és évek...
harmatcsepp szép hajamon...
időtlen ülök s ti szembesültök

most majd és egykoron...

Pattogó visszhang ping-pong játék

egyre csak gyermek vagyok.

Öregem is majd a porba írom...

Veletek így maradok...

Pompázó színek

Úgy hívnak messzi égi hangok el.
Már lépnék is. Hajam meglegeti
a szél a pajkos. Vágyam éteri:
lebegni. Csend van. Senki nem felel.

Halvány a kék. Fölöttem úgy ragyog.
Sötét tónussal rá a zöld felel.
Lobognak dús lilák. Karol emel
egy néma kar. Magam csak báb vagyok.

Lilás kövek csillognak s türkiszek.
Ma alszik jó smaragd heves rubint.
Halvány virágszirom lilája int.

A homlokom ragyog. Jó fényt viszek.
A felhő-árny csupán illúzió.
Árnyéka is fehér s ez így a jó.

Inter duo regionem

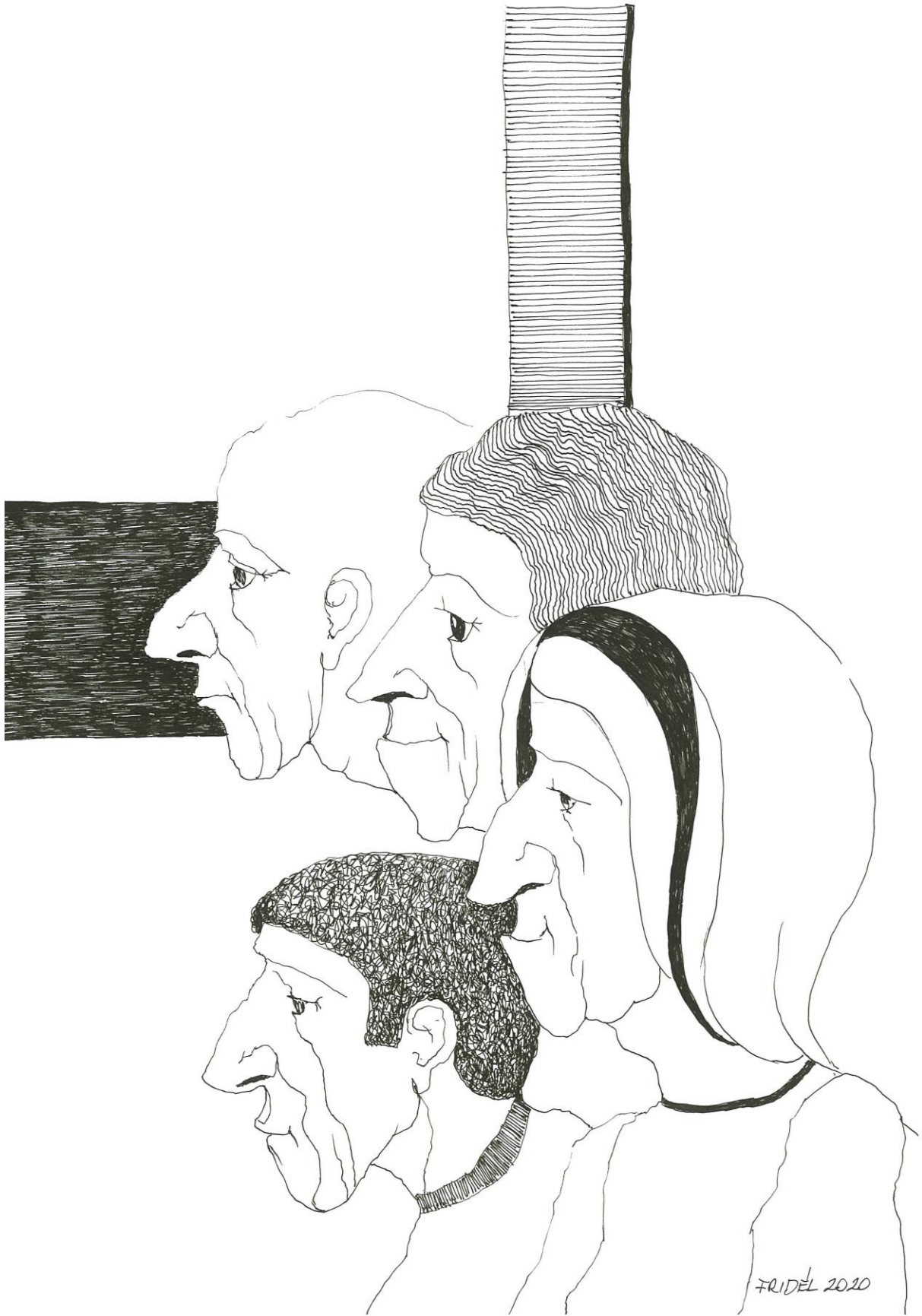
Ég s föld között

Üzen talán a jó felem nekem.
Álmomban tompa fény hullott reám.
Személyét nem tudom csak hogy talán
szeret s betöltené az életem.

Álmos kóválygó kávés reggelek
és dolgos nappalok szürkéje hív.
Hiába színvarázsos büszke ív
dolgom leköt. Tettvágyra ébredek.

Költészet égi szenvedély helyett
gürcölni kell. Gyerek. Számlák. Adók.
S ha van szívemben hely túlradók

mértékeim. Vágtázom nem megyek.
Ég s föld között szorongok. Cseng a rím.
Halk hanggal visszhangozzák napjaim.

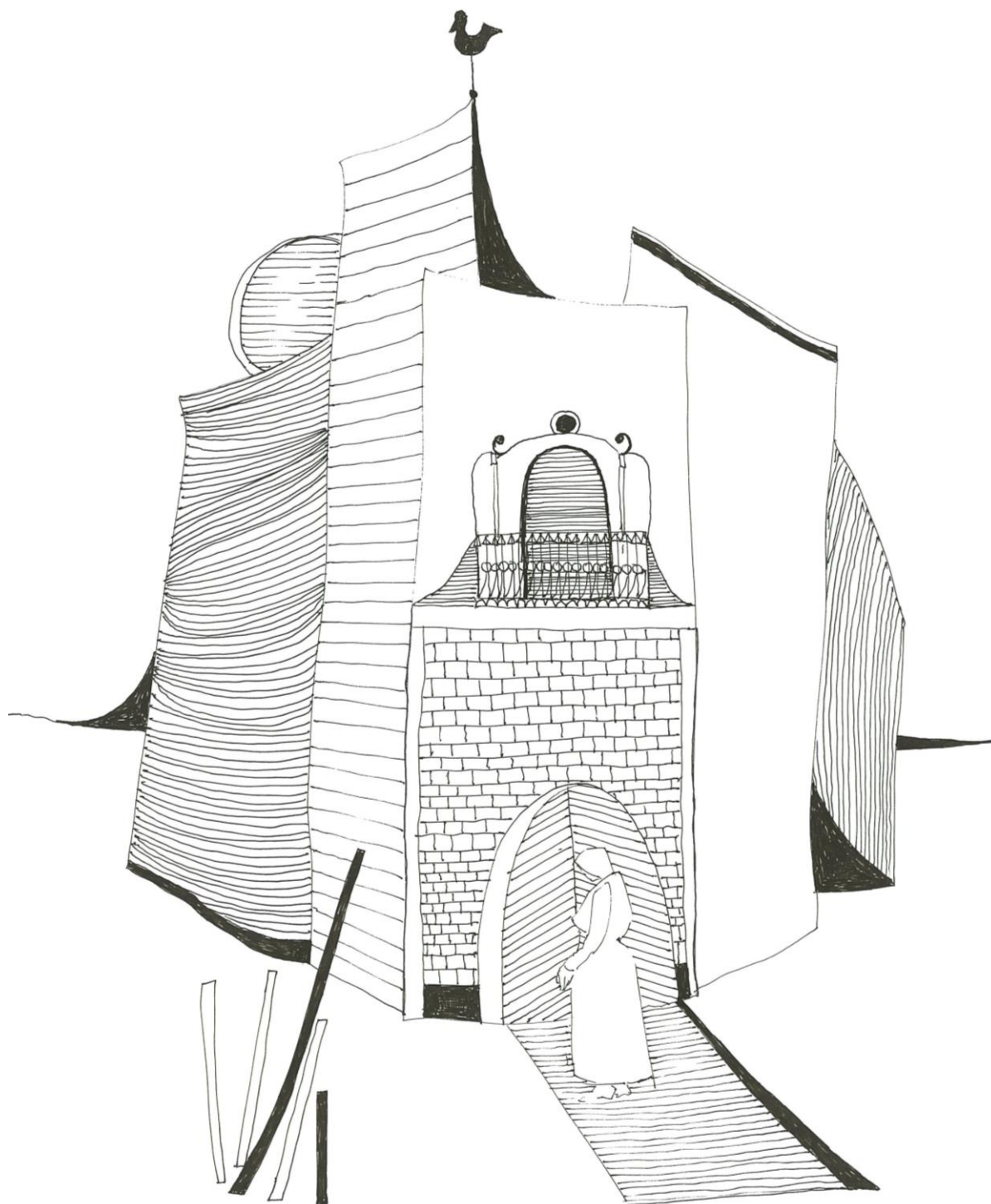

Balassi

Egy jó vitéznek ronda szobra áll
a várban. Nézem s rajta búsulok:
Miért hogy lelke bús homály s titok?
Miért hogy fals a kép más már a vár?

Karakter nélkül arca. Lángja nincs.
Ó, hogy perzselt pedig! Karjába hullt
szép nő és rossz lotyó. Dús fényű múlt
ragyog feléd. Mélyében annyi kincs.

A költő lelke szenvedélytelen?
Unalmas ember rossz középutas
öntötte bronzba. Rajta nincs uras
csupán a semmilyenség szüntelen.
Vitéz és költő vígan rám kacsint
egy másik régióból s rálegyint.

A lélek emlékezik

Mikor még Csokonai voltam
hittem az asszonyban a borban.
Bromáztam vígan adomáztam
leányokkal jókat cicáztam.
Tüdővész vitt el furcsa lázak.
Megöltek földi szépség-vágyak.

Mikor Beethoven lelke lettem
éreztem: rossz helyen születtem.
Mint zordon kő északon álltam
de egyre Magyarhonba vágytam.
Süket fülekkel állt a korszak
zeném előtt. Bolondok voltak.

Petőfi szenvedélye szállt rám.
Szivárvány voltam s ronda sárkány.
A tűznek lángja égetett mart.
Tollam már volt de vonzott rossz kard.
Elhurcoltak Szibériába.
Rabság ölt. Jég halálos álma.

Már Ady voltam. Szervedélyem
nem csillapult. Hajtott a vérem.

Emennek nagy betegje lettem.
Túlontúl is sokat szerettem.
Költészet égi fény leszállt rám.
Apostol voltam. Óslény. Sámán.

Magdolna vére is megéget.
Költészet kell. Család és élet.
Éterre vágyik s jó bokáig
életben sárban jár-ke s fázik.
Nem húny ki mégse szenvedélye.
Üvegcsé ő. Finom edényke.

Talán a lelke megpihenhet
ha majd a plebs megért s nem vet meg.
Egyik költőről más zenészre
szállnom muszáj s aztán az égre.
Költészet. Szikrák. Víg sziporkák
lelkedre szállnak. Elsodorják.

Napszállta után

Halkan leszáll a csendes fényü este.

Az ég mint akvarell: színes csodáknak

jól elkevert kis képe: Szám repesve

úgy mondaná: enyéim hívnak várnak.

A hangulat felolvad furcsa képen.

Arany kontúr az égnek alján. Halvány

kékség búcsúzik álmosan – szerényen.

Lilák rózsásak szürkék: égi márvány.

A domb mögött a nap lement. Sugára

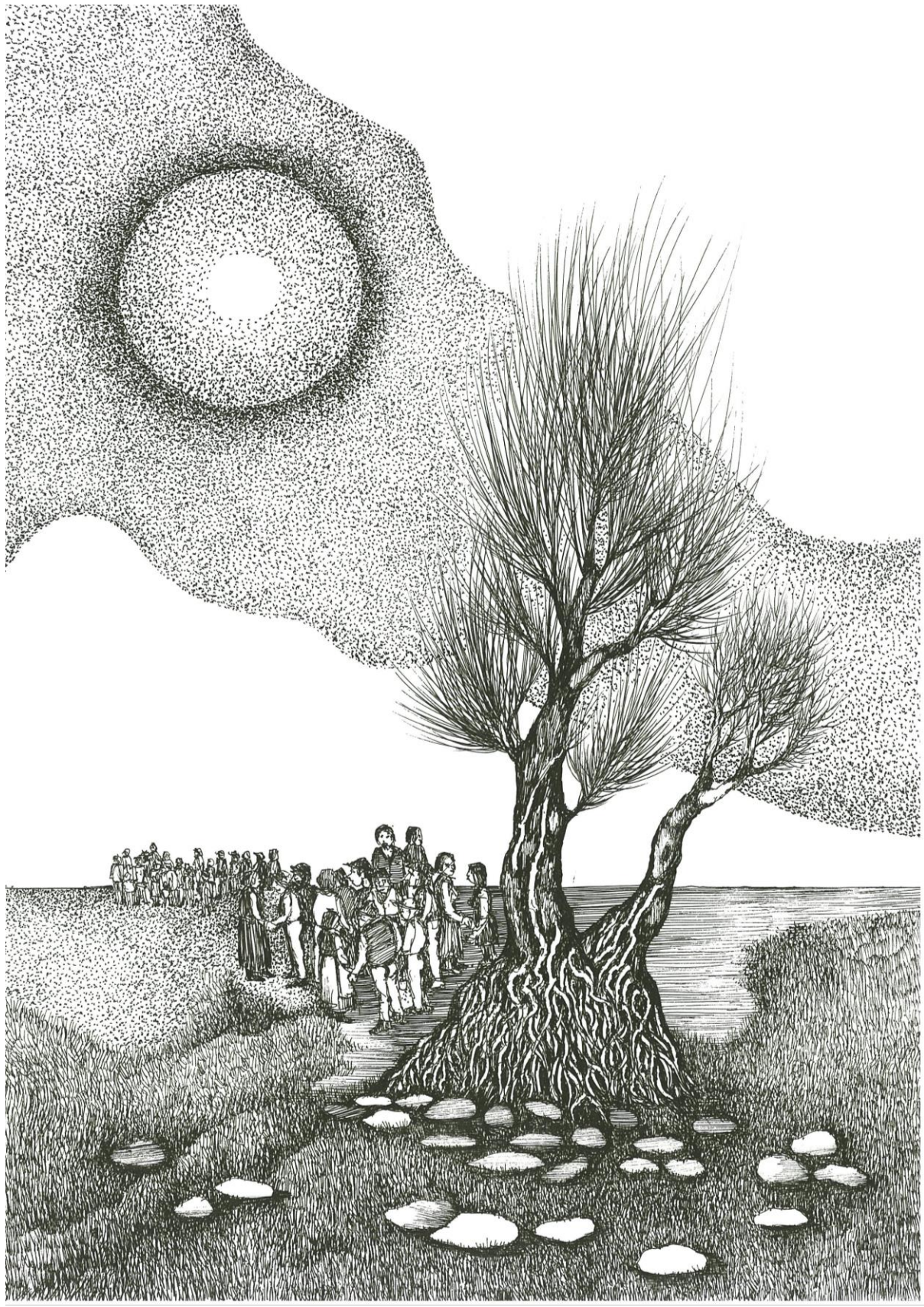
int még feléd: dicsfénye – glóriája

a földi jónak. Álmosan nevetnek

buján fekvő mezők. Egy dalt keresnek.

Eloszlott tán. Mélykékbe hull az árnyék.

Ránk csend borul. Alszik a tett a szándék.

Fényadók

Az égi fény csak hív. Gyógyít a szándék.
Már lépsz közel. Gyógyulni vágyók várnak.
Bár életünk mint furcsa múltó árnyék
emelnek most magasba égi szárnyak.

A fényt hozod: Szellemnek tiszta fényét.
Tenyérből elfér napnyi hő. Nevetnek
a kételkedők. A táv köztünk száz fényév.
Használni vágyunk mégis embereknek.

Száz nap ragyog. Kérsz tiszta fényt. Kitárul
a jó energiáknak útja: égbolt.
A gyógyult még hitetlen áll. Csak ámul.

Betegség vonzza. Visszanéz. De rég volt.
Mint gyémántnak tüze ragyogva árad
a fény s a tiszta csend: erényed s várad.

Hulló sziromban

Csak száll felém a hervadó szirom.
Gyengécske már. A szél sodorja rám.
Elvesztett távoli szülőházam
felől jön. Megmosolygom oly finom.

A nap heve a bőröm perzseli.
Csak állom egyre még. Milyen bolond!
S hogy eltöprengek régi dolgokon
nevetnek szép virágom kelyhei.

A szél lebbenti s száll a bársonyos
szirom. Kezemre ül. Nem bánom én.
Csak nézzük egymást: költő s ő szegény.

A pillanat örök – évszázados.
A forma más de lényünk mélye egy:
lágý érintés egy költészet – elegy.

Vihar előtt

Felhő-gomoly gurul a dombokon.

Vibrál a lég. A nap kegyetlenül
megéget. Szél táncolva penderül.

Résen süvít. Kacag bolondokon.

A tikkadt szép mezők várnak esőt.

Ezer feszültség száz hisztéria
cikáz köröttünk. Földünknek fia
nem érti már e tomboló erőt.

A kis patak csak vékony gyenge ér.

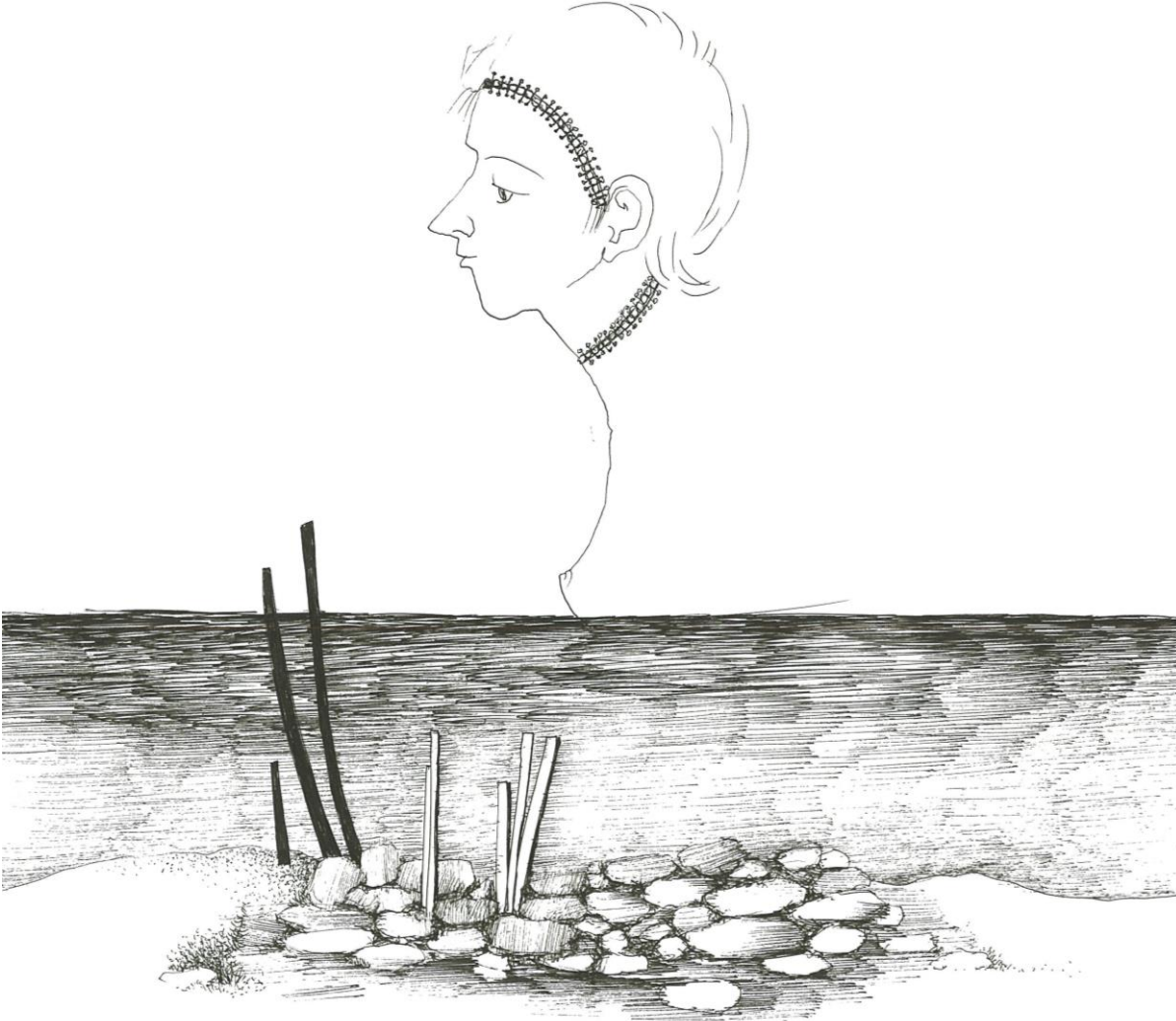
Vizét elissza szárazító aszály.

Partján még zöld a fű s a nád. A nyár

meghagyta még de léte véget ér

eső híján. Most halk moraj morog.

A szél felel: dühöngve fúj s forog.

Lehangoltan

A sorokat rovom

akárha robotban

néha lélektelen

máskor reménytelen

tán életfogytiglan

Reá a csend

visszhangzik egyre

kong méla harang:

magad bitang

vagy élhetsz nevetve

Halk hangra nesz

susog zizeg. Magad

olyankor összerezzensz

roppanásra rettensz

mint erdei vad

Fény támad máskor

bevon sápadt aranyja

hint hullajt összegyűjt

szüntetve méla úrt

lényünket meghaladja

száll egyre égi házból

Úzött vad

Mint úzött vad ha csendben meglapul
csak hallgatok. Tüzem egy szikra – fény.
Mellette jót melegszem balga én.
Emlék kísért. Száz árny vadul lehull.

Ha elmondhatnám és meghallaná
szavam a halk rekedtes hangomat
s ha visszaadná régi rangomat
megértené s szívében tartaná.

A vágy különleges mezőkre hív.
Nevetni s nem e néma bús vízen
hajózni értelmetlen szüntelen

míg lelkemen e hang remegve vív.
Csendben lapul az értelem. Dalom
suhanva száll. Letörten hallgatom.

FRIDEL 2020

Esti zene

Lépek feléd majd torpanok. Remegve
állok bizonytalan. Szívem kitárom.
Halvány lilás színekkel itt az este.
Hang pendül régi szépszavú gitáron.

Mint állókép az életünknek árnya.
Csak rezgést hallani. E halk zenében
talán suhan az égi béke szárnya.
Talán az elmúlás ringat kegyében.

Mint áttűnés egy másik hangulatban
találom most magam... magunk... Nevetnék
s nem tudhatom: velem leszel? magadban?

Rózsás a fény. Leszállnak bűvös esték.
Az életem bizonytalan. Csak állok.
És pengenek rekedten vén gitárok.

Utazás

Míg szállunk lökdös végtelen a szél.

Suhan velünk pompás liget fasor.

A képzelet visz. Emléket sodor.

A száj önkéntelen csak szót mesél.

Mögöttünk dús mezők falvak tanyák.

Előttünk ismeretlen cél. A nap

kibújik s vissza. Szél hajunkba kap.

Sejtelmes fény borít be, nagyvilág.

Gomolygó port kavar most már vihar.

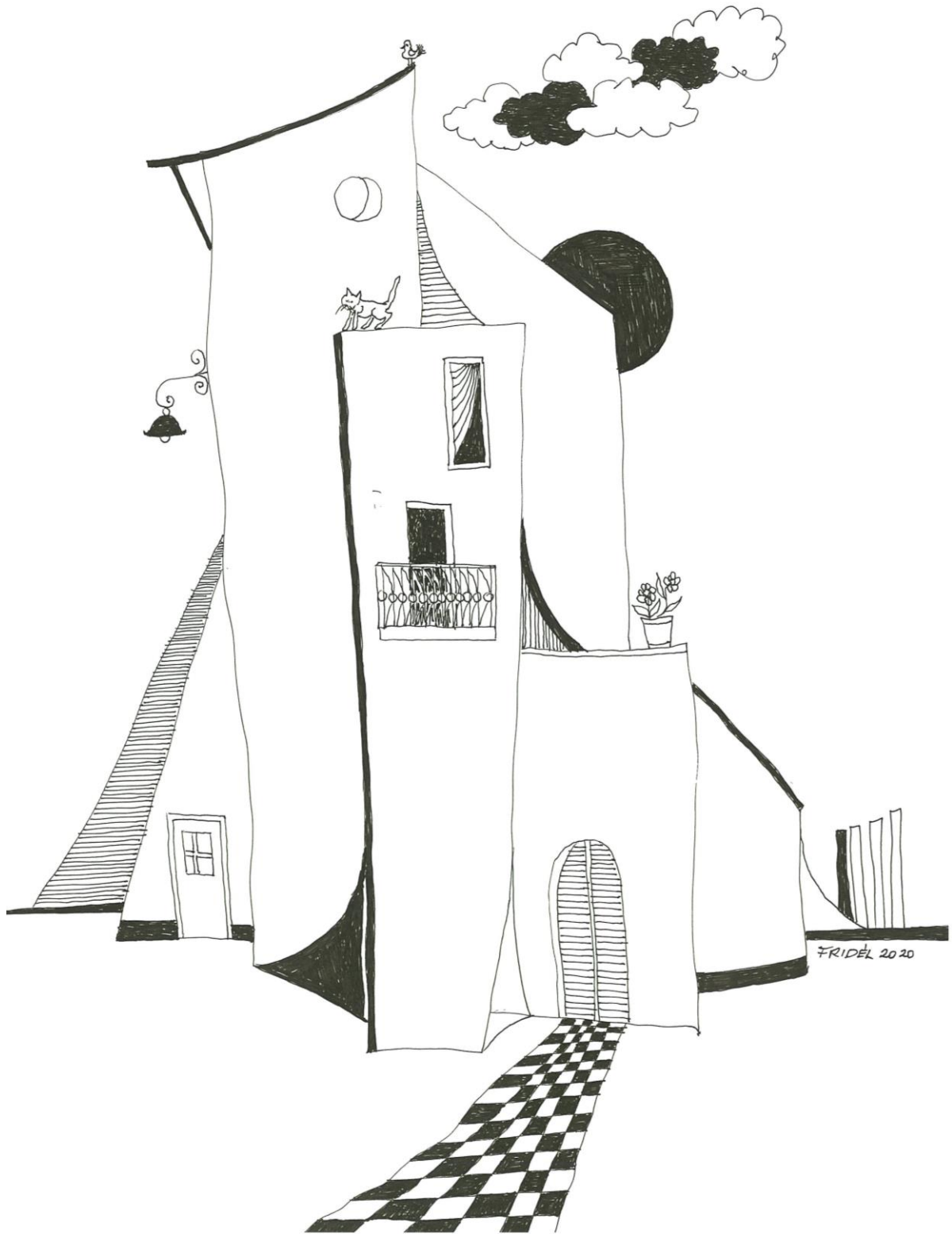
A lélek nyugtalan. Egy jelre vár.

Ám dúlás rombolás van. Nem talál

megnyugvást mégse bárha jót akar.

Esőben érkezünk. Az égi jel

rosszat mutat. A lélek ráfelel.

A világ és én

Halványan tükröződő halk impressziók:

világom csendesen háttérben állva vár.

Köröttem indulat tombol perzsel a nyár.

Tán én vagyok kit hajtanak illúziók?

Vagy társaim kik hadban állnak mind veled

pompás színes világ? Csak nézem őket én.

Közöttük lenni nem vágyom csak völgy ölén

hol halk meséimet elmondhatom neked.

Virágaimra nézek majd ismét reád.

Úgy tűnik tükröződünk egymásban veled.

Oly jó hogy most e percben földön élhetek!

Csodás a telt színekkel pompázó világ.

Mesém a halk érzések himnusza rezeg.

Megyek és rátok testálom e zengő éneket.

A béka

Kolostorromhoz érve hívott néma szó.

Tudtam hogy menni kell: hív már a más való.

Lépcsője nincs csak omlott part üszkös falak.

Felérve várt reám barátruhás alak.

Majd eltűnt. Tudtam ott van mégis. Hirtelen

egy barna béka jött. Megáll s néz szenvtelen.

Barátruhából békaforma lett. Szeme

s a bőre barna. Nem tudom mi a neve.

Kérdem majd ugratom. Tekintetén

egy kérdés csillan mint barnás szemén a fény:

Eztán velem mi lesz? Várjak s te elfeledsz?

Ígéretedre számítsak? Mindig szeretsz?

Nem tágít. Visszajönni kell. Nincs félelem

szemén. Csak néz utánam s itt van itt velem.

Feltámadás

Templomba hív harang: Feltámadott az Úr!

És halleluja zeng hogy rengenek falak.

A gyász elszállt s az égi fény velünk maradt.

Gonosz pokolra vettetett. Ott lenn tutul.

Maroknyi kis csapat ha volt. Ma mindenek

imára omlanak: keresztvivő világ

követné lépteit. Tetőfokára hág

az érzelem. Megbánták mind a bűnüket.

És minden lélek ünnepel. Emelkedik

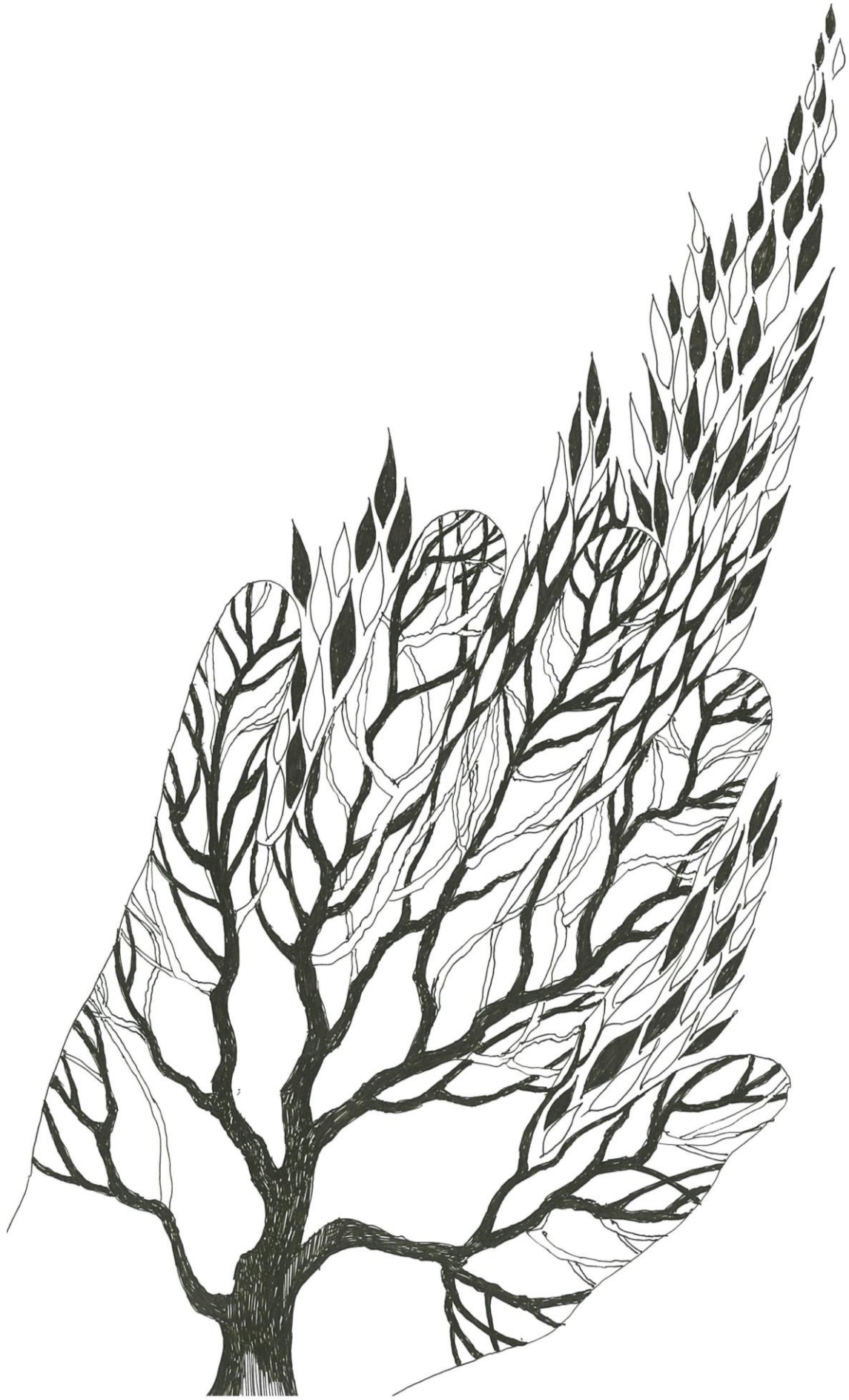
a lélek hangja s hangulat. Nincs más erő

mely ennyi dús rezgéshez volna mérhető.

Fiú-Istennek lelküket ma szentelik.

Tolong és zúg a nép. Mind üdvözülné már.

És együtt így kiált: Éljen Jézus király!

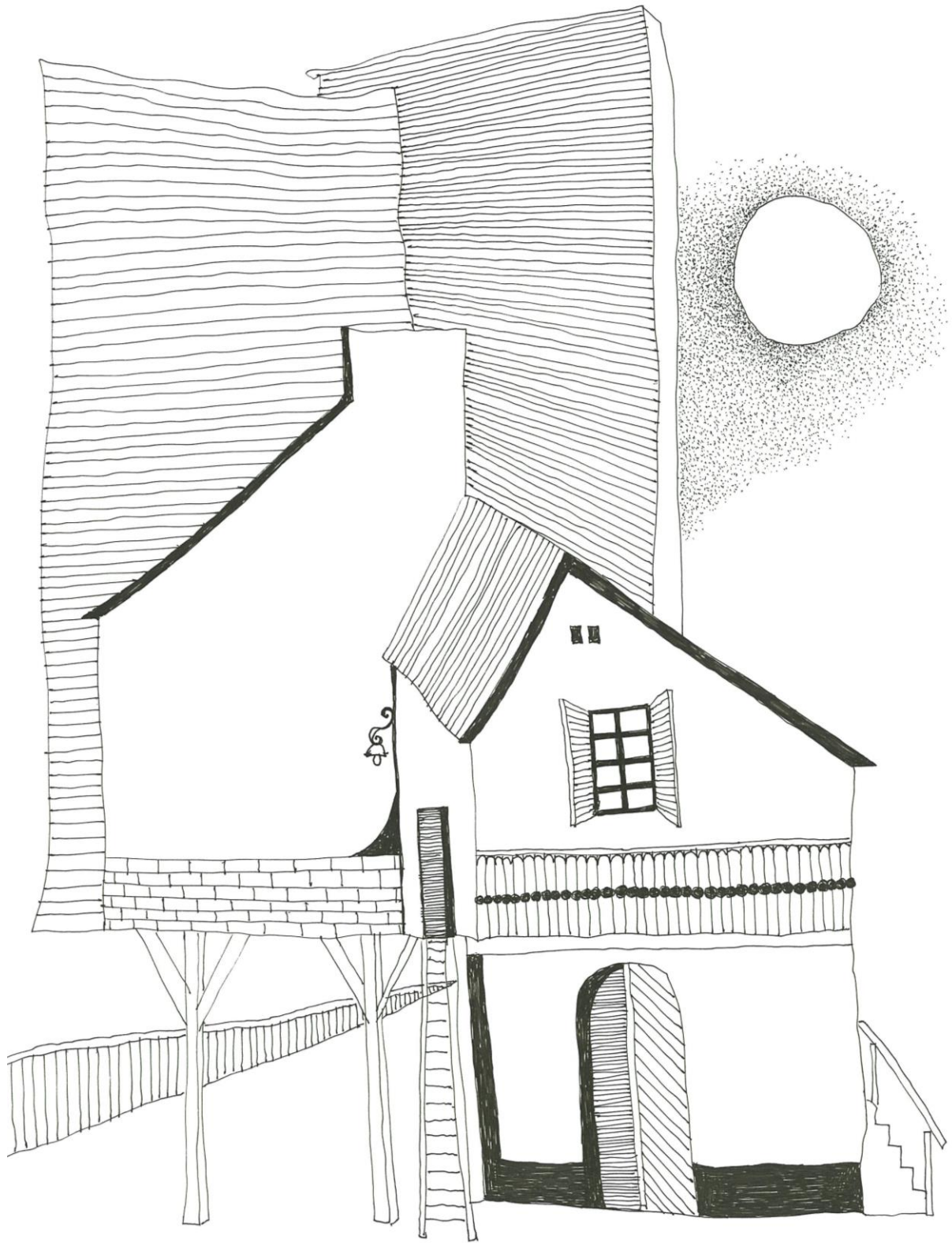
A lélekmentő

Teszem mit tennem itt lehet a lelkekért.
Vannak kik gyűlölnek. A másik meg szeret.
De tenni jó szándék szerint csupán lehet.
Oly mindegy úr honol vagy van ki jól megért.

A lélek: rezdülés. Impressziók hona.
Viszonzás jóban s rosszban benne megterem.
Dolgom hogy mindezt széppé s jóvá én tegyem
hogy megváltsam: legyen jó szándék otthona.

Pusztulni nem az Úr szerint való. Szíved
nemes nagy érzéseknek otthona legyen.
Örülj ez égi áldáson magas kegyen.

Magaddal másik régióba ezt viszed.
A lélekmentő szándék istenség-erő.
Homályból lépünk s fényt hozunk neked elő.

Hangverseny

Az ünnepélyes esti csend leszáll.
Ülünk s bár lámpafény ragyogja be
ó-templomod míg száll a telt zene
mint gyertyafény csak imbolyog homály.

Köröttünk régi lelkek szállanak.
Megérintnek puhán és kedvesen.
Örömmel látnak itt e szent helyen.
Mosoly rebben és szól a zárt ajak:

A rezgés innen tárt egekre száll.
A lelkünk is csak ennyi: rezdülés.
Melletted nincsen bú se szenvedés.

Megtisztulás katharzis az mi vár.
Kilépünk. Hold süt óriás kerek.
Fényében távoli zene rezeg.

Már jön...

Már jön... és itt a vers! Mindenki várjon!

Szentebb dolog talán nincs is a szónál.

Elmondja mit suttognál szónokolnál

Anarchiából rend lesz mint az álom.

E csendes titkos halk magányos órán

születnek verseim. Hozom felétek

vidám dalom. Vagy furcsa hangu ének

csendül s te hallgatod. Fanyar zenémnek

megannyi híve van de ismeretlen

marad tömeg előtt. Gondos kezekkel

takarják jó kezek. Te is feledd el!

Nem jó alattvaló ki jár egekben.

Már jön... és itt a vers... kacagva várom

hogy fuss te is előlem jó barátom.

Egyedül a koncerten

Koncerten ülni némán egymagam
különleges varázsos áldozat.
Míg fogva tart emel a pillanat.
nem bánom bár pihényi súlya van.

Magamban ülni s nem beszélni, nem,
hol annyi ember összeség: de kár!
-mondjátok s nem hiszem. Mint néma ár
sodornak hanghullámok végtelen.

Zenészek jönnek el jó fény-hozók.
Átadják lelkükből fakadt dalát
egy égi létnek. Két szemed ha lát

megérte: ők a Jónak áldozók.
Ülök s a lényem csendben átadom
ez áhítatnak: lelkük láthatom.

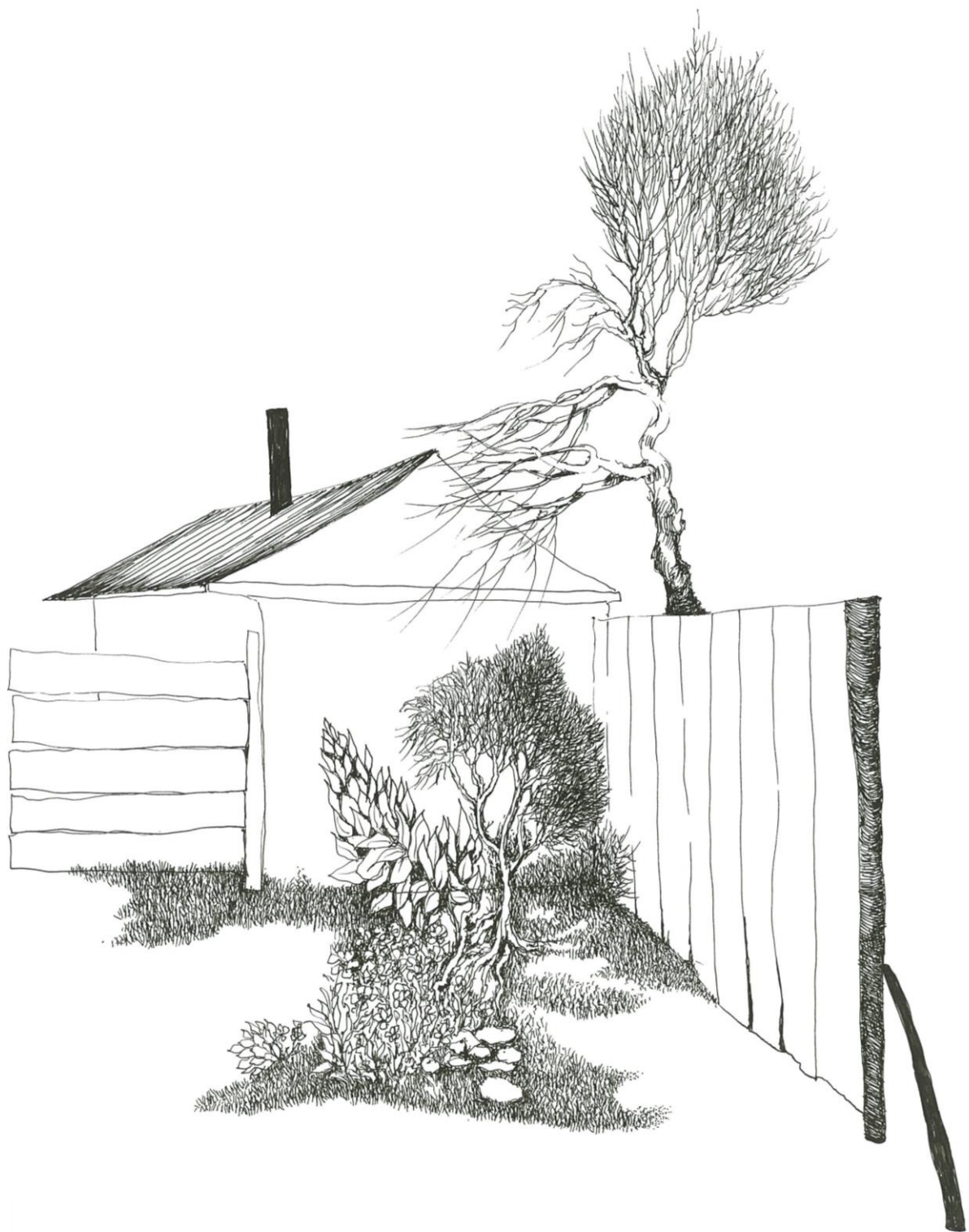
Az utcalány dala

Csípőm girhes a vágytól mégse lesz
nyugalmam már e létben úgy hiszem.
Az úr s a bunkó mind rimára vesz
pedig nagy szenvedélyre éhezem.

Míg utcahosszat járok s árulom
ma még virágzó ékes testemet
nem az mit nyújtanak én jól tudom.
De menni kell. Tűz lángja hajt temet.

Hajnalban fekszem s délután kelek.
Az undor ellep. Inni kell nagyot.
De gyúlnak esti fények s én megyek.

A lényem éjszakában úgy ragyog.
Szeretnek összevernek egyre megy.
A létem pillanat. Lepkényi kegy.

Mélyponton

Szeretni jöttem s létem senyvedés
egy szüntelen hányódás rossz habon.
Hiába árad mind a dal. Nagyon
levert s hallgatnod is csak szenvedés.

Az életem más útra hajtánám
ám kényszerpálya visz. Nem enged el.
Olykor már mondanám: nem érdekel!
A hallgatást hazugnak tartánám.

Szeretve lépek s párom elkerül.
Akár a víznek habját elsodor
egy más szándék egy rossz erő. Komor

a fény köröttem. Szépre nem derül.
Le nem török. Újból próbálkozom.
Magam e pincemélyből felhozom.

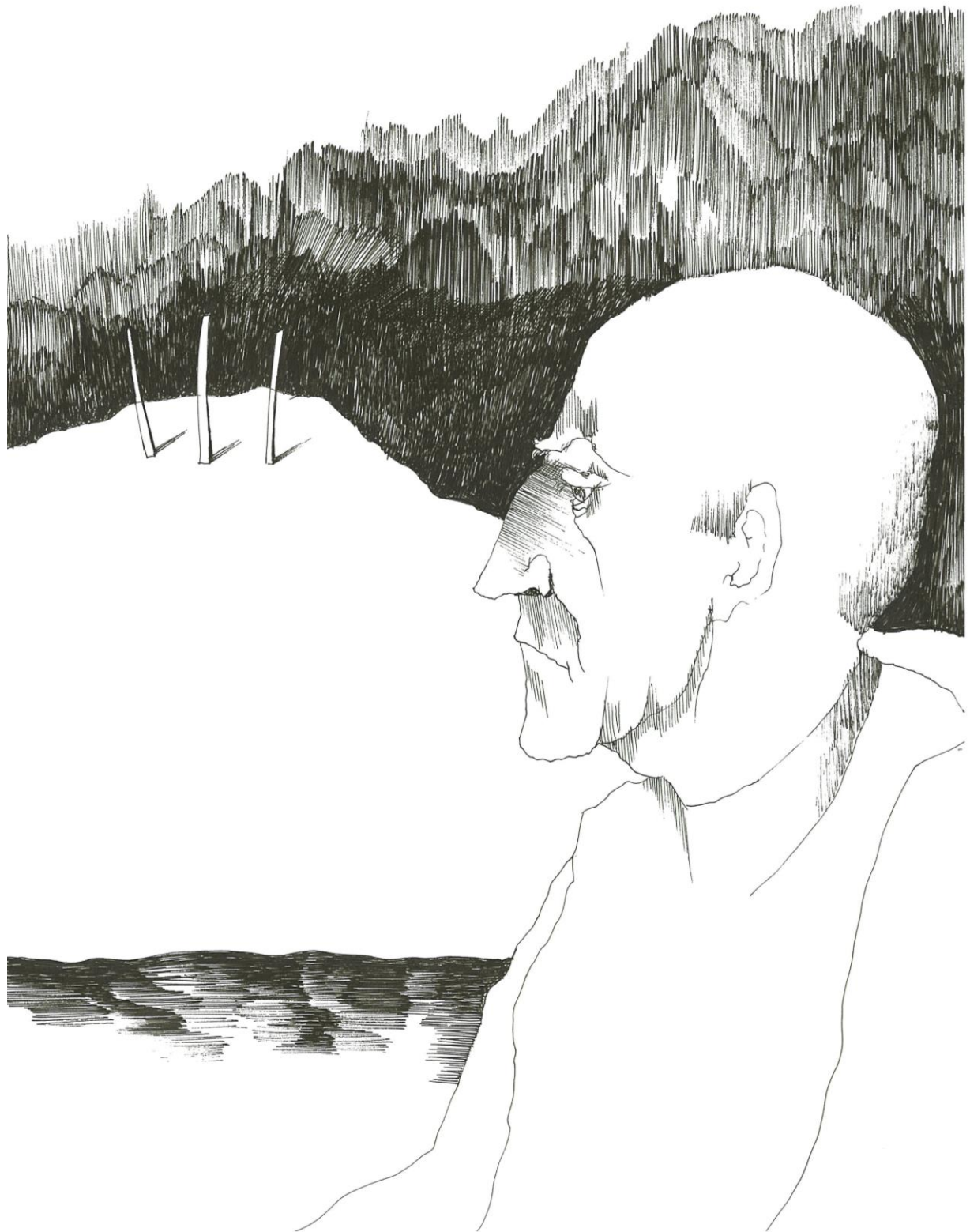
Gépzene

Zenének hangja száll az éteren.
Csak zeng s talán éppen nekem üzen
a másik lélek messze áradón
hogy száll a hang a TV-n rádión.

Ülök s csak várok hangja érjen el.
Az éjszakában halk visszhang felel.
A jelzés hozzám is elér. Dadog
a szám de várok s egyre itt vagyok.

Rezgés száll millió de hangja egy.
Mint vándor kóborol de arra megy
hol lelke hajtja. Minden egy irány:

egy esti visszhang s végtelen magány.
Mint labda pattog s válasz jön: szavad.
Rezgés ez is mint jó zene: magad.

Második mondat a zsarnokságról

Már megint zsarnokság van
a darabosa úszik egyre fenn a tálban
sötétségben és napvilágban
fuldoklunk erőlködünk
elfutnánk mint malac a zsákban
de ismét nem lehet
mert nincsen hová
mert megint nincs semmink a hátizsákban
csak ez a nyomor
a test és lélek ódiumában
csak ez az undor
mint köpés előtt a nyál a szájban
csak az ökölbe szorult kezek
mint mielőtt elrepül az utcakő
az utolsóelőtti összecsapásban
csak ez a dal
az egyetlen vigasz
ebben az ősznépi kuplerájban
hol még a kivénhedt pártmacák
is jó helyre lelnek
valami
elfekvő stallumban-zengerájban
csak a te néped számkivetett
csak ti vagytok üldözöttek
és kárhozottak

a hetedízig elátkozott számadásban
mert felváltva ütlegelnek
és rettegnak
rettegnak és ütlegelnek
örökös elkárkozásban
az ők-se-tudják-miért permanens támadásban
mert ismét zsarnokság van
ismét zsebben a kő
náluk pedig a pisztoly
miközben spiclihad figyel
nem vagy-e valami büntethető
nagy elszánásban ellentámadásban
ha számítógéphez ülsz
akkor is ő leskelődik és szimatol
páni félelemben
soha meg nem nyugvásban
igen ő úszik odafenn a tálban
pedig tudod hogy vergődve él
ormótlan keze-lába
mely egyben nagy:
az örökös pofozkodásban-rugdosásban
kétségbeesve kalimpál
szened és szenvedést oszt
keresztre feszít és
önnön mocsarában fuldokol
e görcsös össze-vissza rángatásban
mert zsarnokság van

s te nem érted még mindig nem látod be
csak akkor nem lesz ott fenn a tálban
ha kivágod onnan
egyetlen gyors mozdulattal
mint akkor is egykoron is
ahogy a nép vonul egy emberként az utcán
egy visszafoghatatlan lázadásban
nagy közös elszánásban
mikor már nem riasztanak fegyvercsövek
mert nem akarsz többé élni e fuldoklásban
nyomorult elnyomásban
csak a megszabadultak
megtisztult emberi mámorában
de most még zsarnokság van
mert tenni rest vagy
mert hagyod hogy ő ússzon ott fenn a tálban
de csak addig
míg egyek nem vagytok az elszámolásban
és szét nem csaptok
egy rendes nagy leszámolásban
addig zsarnokság van
de csak addig
nagy bűdös rothadó
förtelmes zsarnokság van
vonul a majom a Házban
hol zsarnokság van

ott fuldokol a nép
-malac a zsákban –
de már szorul az ököl
a zsebben
a zsákban
valameddig
egy ideig
még mindig
lánccsörgés és fogcsikorgatás
fenekedés és zokogás
szitkozódás és meg-megtorpanás van
a feszültség egyre nő
de még mindig
forrunk e nagy bűdös rothadásban
hol zsarnokság van.

2007

Stilisztika

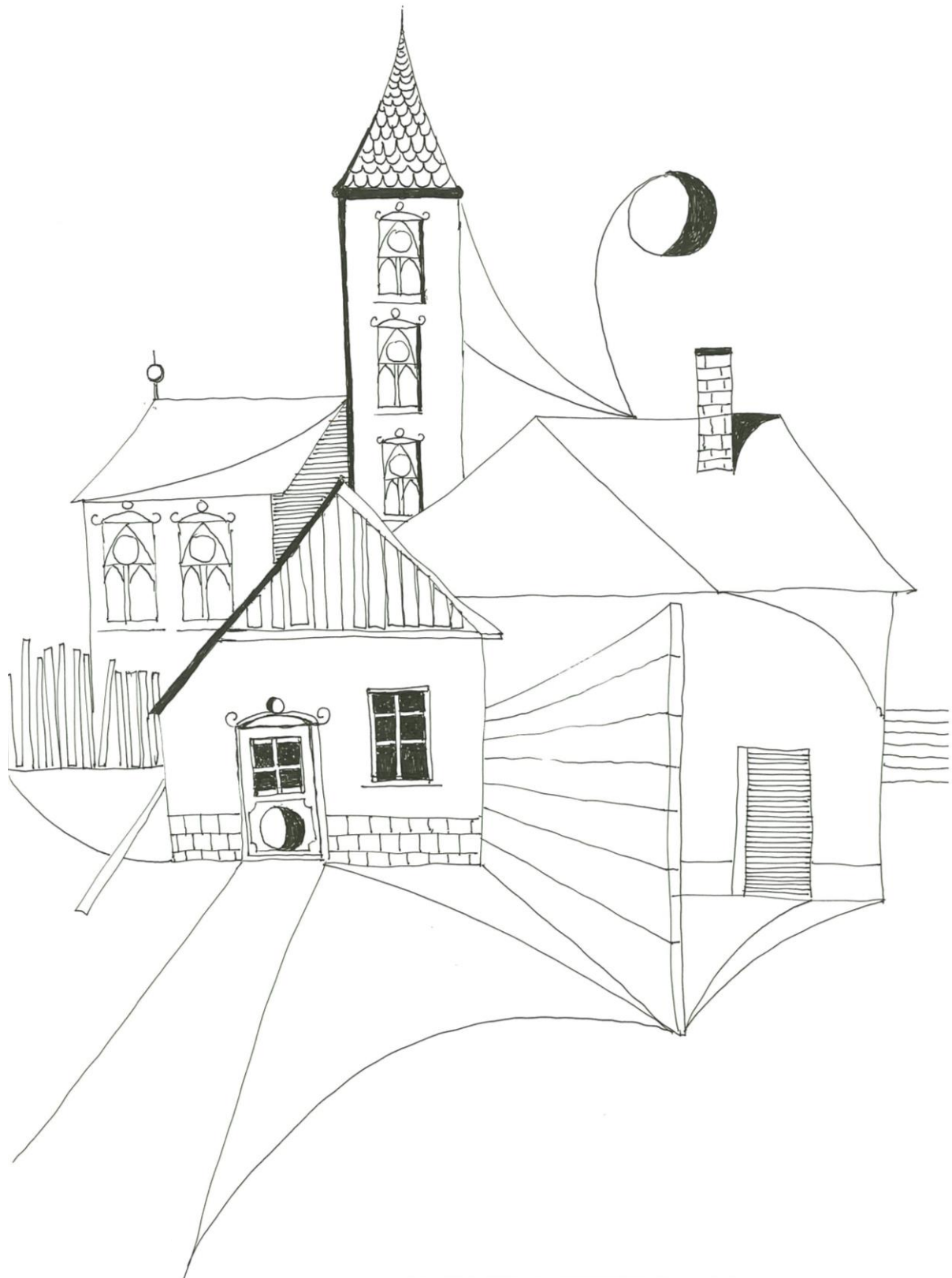
„Nem én írom a verset
a vers ír engemet”
Törékeny szavakkal épít
formál szépít felékít
s fényességem múltával
egykor majd eltemet
mint fát a rengeteg

Rajongva gyűjtött szavakból
bespájkolt mondatokból
egyszer előrelép
mert összeállt a kép
mely mint ez is oly meglepő
mert élő pillanatból
mosolyból lesz és így szól:

Emez volt Nagymamámé
amaz meg édes Papámé
mint ékes szép kövek
díszít ihlet s követ
valahová mindnyájunk által
e szó-zsuzsu Édesanyámé
szigorral s tisztán szól Édesapámé

Mert mind együtt vagyunk
versben cseng együtt szavunk
a múlt csodák dalával
hol megférünk minden szavával:
család haza jövő
mind értetek hatunk
míg élünk s elhalunk

Mint hulló lágy szavak
palástként hullanak
vállunkra ékesen
dalolva édesen
érted neked veled te egykori szerette
testvér rokon nagyszülők dédek és rím-hadak
velünk és veletek élnek: keresd hát te is köztük magad

Tartalomjegyzék

Fordul a Föld.....	5
Földközelben	7
A táj halála.....	9
Őszintén.....	11
Álom	13
A forma dicsérete	15
Chanson triste	17
História	19
Őseid földjén	21
Végórán	23
Körforgás az időben.....	25
Imbolygó fényben.....	27
Khárma	29
Változás (Évszakok)	31
Szembenézve.....	33
Szabadon	35
Árvíz.....	37
Advent	39
Testvérharc.....	41
Szavak.....	43
Álomvilág.....	45
A Mindenség köpenye.....	47
Szent Miklósnak.....	49
Szomorú ünnep	51
A Black Molly halála.....	53

Harmónia.....	55
Költészet.....	57
De senilitate.....	59
Az ifjúsághoz.....	61
A gát.....	63
A kegyenc.....	65
Karácsony-éj.....	67
Déli fény.....	69
Pályám.....	71
Pax nova.....	73
Sorsvállaló.....	75
Hálótársaim.....	77
Rész.....	79
Öröm vagy szenvedés.....	81
Őszi kép.....	84
A történet vége.....	87
Fecske-nosztalgia.....	89
Az élet-színpadon.....	91
Visszhangtalan.....	93
Alkonyi fények.....	95
Az októberi hősökre.....	97
Mikor... ..	99
Hívás.....	101
Illanó.....	103
Rózsa.....	105
Áradás.....	107
Teljesség.....	109

Száz tűz	111
Elcsúszott dimenziók	113
Hullámsírban	115
Nekrológ	117
Hümenaiosz	119
Napló	121
Pompázó színek	125
Inter duo regionem	127
Balassi	129
A lélek emlékezik	131
Napszállta után	133
Fényadók	135
Hulló szíromban	137
Vihar előtt	139
Lehangoltan	141
Úzött vad	143
Esti zene	145
Utazás	147
A világ és én	149
A béka	151
Feltámadás	153
A lélekmentő	155
Hangverseny	157
Már jön... ..	159
Egyedül a koncerten	161
Az utcalány dala	163
Mélyponton	165

Gépzene.....	167
Második mondata zsarnokságról	169
Stilisztika.....	175

Nyolc vaskos verseskötet. Ennyi Murawski Magdolna költői termése, amelyet eddig megismerhetett a közönség, ha ugyan van még ideje és úri kedve ezzel a filozófiai lírával foglalkozni. Két régió között tartózkodva éli életét a költőnő, folyamatosan közvetítve az égi üzeneteket a földiek felé, akik - úgy tűnik - ügyet se vetnek a mívés szavakra. Mintha bármi más fontosabb lenne számukra az édes anyanyelven íródott szókincsnél, mely valódi kincs. Nem mindenki érti és érzi az értékét, ám attól még komoly gazdagsággal szerénykedő életmű ez, ahogyan Murawski önmagát látja, miközben mindig a magasabb régiók felé tart.

Költészet és filozófia sokat degradálódtak, amióta rá tudták venni a költőket, hogy ihlet híján rendelésre írjanak, vagy legalább tegyenek úgy, mintha írnának, és amit írnak, az olyan, mintha írás lenne. Valamiféle divatirányzatot követve, melynek hivatalos neve stílus, de gyakran csikordulnak meg a sorok, amikor könnyedén kellene szárnyalniuk, és árulkodóan reccsenek a léptek alatt a Parnasszus felé vezető grádicsok. Pegazus leveti a hátáról azokat, akiket nem ő invitált az égi röptetés örömére.

Murawski elzárkózik ezektől a stílus-imitátumoktól, és csakis a maga nyelvén szól. Ha ezt nem teheti, inkább hallgat. Ám Hatvany Lajos szigorú szentenciája szerint az elhallgattatott művészek akkor is élnek és hatnak, ha elhallgatják őket, és szinte senki nem hall róluk. Helyükön egyre nagyobb vákuum keletkezik. Akinek van szeme a látásra, az hamar felfigyel erre a jelenségre, és jellemének megfelelően reagál. Senkit nem minősítünk, mert mindenki önmagát minősíti azzal, ahogyan él. Ennél többet nem tehetünk hozzá.

Murawski Magdolna 70 éves. Amit ebben az évben kiad, az mind jubileumi kiadvány lesz. Talán ez az egy szám méltóképpen kifejezi azt a kitartó tudatosságot, amellyel folyamatosan célja felé tör, soha fel nem adva hivatását. Soha nem törődött a huhogókkal, a fanyalgókkal, és nem vált hiúvá a dicséretektől sem. Jutalmat, kitüntetést nem vár senkitől, aki hetven kerek éven át soha nem vette észre, s nem is gondolt bele, milyen lehet úgy élni, hogy már a születése percében eldőlt, hogy amíg él, soha nem hagyják békében egy rég letűnt rend ma már csak önkéntes hivatalnokai.

Hetven év elrepült, akár az álom. Egy költői álom. Murawski nem kesereg, hanem összegez. Életművét rendezte sajtó alá. Ez a kötet a huszonkettedik a sorban. Modern, digitalizált válasz mindazoknak, akik tagadták a fiókban érlelt műveket, azok létezését. A régi és az új írások egyként megférnek ebben a válogatásban, amely a költő földközeli tartózkodását idézi. A földön él, és az égiekkel társalkodik, ha teheti. Földközeli élet ez a javából, mert minden prózai hivatásában is ugyanúgy helytállt hetven éven át, ahogy íróként és költőként.

Albatrosz, írtam róla korábban. Vén albatrosz, teszi hozzá Murawski, fanyarkás mosolyával. Szárnyal ma is, mert ez a dolga. Olvasóit és a műértőket közös szárnyalásra hívja, mikor megnyitják könyvének virtuális lapjait. Írásait egy másik rendhagyó művészstanár grafikái illusztrálják, teljes harmóniában azok mondandójával. Fridél Lajos rajzai kiemelik és remekül hangsúlyozzák a versbe sűrített költői üzeneteket, ezeket a kései palackpostákat.

Lopes-Szabó Zsuzsa